

fëa Lívía

dårens líver
horhus på líve

sy en pösskjorta
essätävling

lívekropikor

Redaktion:

Chefredaktör och ansvarig utgivare:
Samir Belarbi

Red. sekr. och ekonomiansvarig:
Martin Testorf

Annonsansvarig:
Alexander Graff

Layout:
Magnus Fernström
Martin Testorf
Henrik Summanen
Samir Belarbi

Reportrar:
Staffan Rislund
Oskar Sjölin
Henrik Summanen

Red. Adress:
Fea Livia c/o Samir Belarbi
Vaksalagatan 55 2tr
753 31 Uppsala
Red. tel. 08/ 625 73 24 (Staffan Rislund)

Illustratörer i detta nummer:
Veronika Almstöm
Samir Belarbi
Martin Jonsson
Henrik Summanen

Foto:
Annika Stadell
Jenny Alge

Redaktionellt:
Redaktionen för Fëa Livia påpekar att tidningens artiklar inte nödvändigtvis speglar redaktionens uppfattning, samt att resp. artikelförf. svarar för artiklarnas innehåll.

Fea Livia ansvarar inte för inskickat, icke beställt, material. Om ni önskar era insända bidrag i retur, bifoga adresserat svarskuvert och porto. Redaktionen förbehåller sig rätten att göra ändringar i texter. Artiklar i Fea Livia får publiceras eller citeras annorstädes om källa anges. Vill du annonsera i köpes/säljes/bytes-spalten skall du ringa 08- 96 73 76 (Alexander Graff).

I händelse av telefonsvarare; tala tydligt, berätta vad du vill sälja köpa eller byta, och nämn ditt pris. Avsluta med fullständigt namn och telefonnummer. Naturligtvis är spalten endast avsedd för handel med saker som har liveanknytning.

Prenumerationsärenden:
Avgift 100 kr/4 nummer betalas in på pg 639 95 16-1 Fea Livia/ Martin Testorf . Lösnummer 30 kr+ porto.

Ledare

Det levande rollspelet har på bara några år genomgått stora förändringar. Det har förvandlats från naiv lek till ett avancerat och utvecklande spel. Inlevelseförmågan och fantasin, och därmed skådespeleriet, har utvecklats och kunskapen om historiska epoker och fiktiva världar har ökat (detta har resulterat i att dräkter och annan rekvisita blivit bättre). Även antalet livare har ökat. Men live är långt ifrån färdigutvecklat, mycket går fortfarande att lära och detta till stor del genom en tidning.

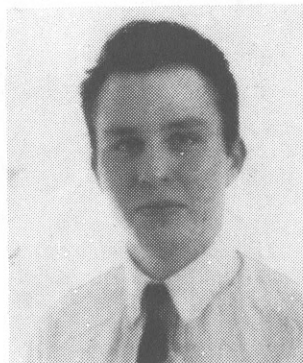
Det är en stor ära för undertecknad att med dessa rader inviga det första numret av livetidskriften Fëa Livia. En tidning som förhoppningsvis ska tjänstgöra som det levande rollspelets kunskaps- och inspirationskälla. -Ett medium som förenar livare från hela Sverige, sprider kunskap och främjar fantasi och tanke.

Genom att utkomma kvartalsvis, med fyra nummer per år, möjliggör Fëa Livia en intensiv liveverksamhet även under hösten och vintern. Detta till skillnad från tidigare då så gott som all "kreativitet" var förpassad till sommarhalvåret.

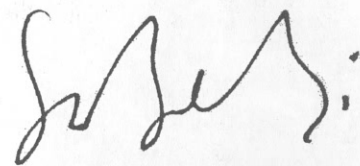
Jag vill poängtera att Fëa Livia inte är en vanlig tidning utan mer ett forum. Ett livarnas forum som ger alla chansen att göra sig lästa, genom att bidra med idéer, information och artiklar.

Nåväl, snart stundar bättre och varmare tider. Snart är det vår och det innebär nya liver, ny energi och motivation. Med anledning av detta kommer vi informera er om flera av vårens liver och sammankomster.

Fëa Livia kommer dessutom att ge ut praktiska och teoretiska råd inför dessa. Vidare kommer detta nummer att innehålla krönikor, debattartiklar och mycket annat intressant.

Väl mött.

Samir Belarbi
redaktör

Livearrangörer!

Fëa Livia erbjuder er härmed ett ypperligt sätt att nå ut till nytt livefolk. Skriv en kort text och berätta om er live. Texten bör innehålla:

- Datum
- Story i korta drag
- Genre (fantasy, medeltid, renäsanns, framtid)
- Sista anmälningdatum
- Kontaktperson (telnr, adress)

Innehåll

Ledare.....	1
Innehållsförteckning och Kalendarium.....	2
Orcher på live.....	3
Om livebrev, Essätävling, Livetips : Nattens Ögon.....	5
Livekrönika: Prinsessans hårlock.....	6
Sång och Poesi.....	15
Livetips : Mozews Fusion 2011, Östmarks bodar.....	16
Kvantitet och kvalitet.....	17
Talan - trädkoja, Köp, Byt och Sälj.....	18
Livetips : Det Stora mörkret.....	20
Fäa Livia går på horhus.....	21
Den medeltida pösskjortan.....	23
Personlighetsbeskrivning: Nemus Brix.....	27
Livetecknare: Veronika Almström.....	33

KALENDARIUM

MARS 20-21 Evil

APRIL 9-11 Mozews Fusion 2011

MAJ
14-16 Sagan om Ariannas bröllop
14-16 SCA: Knäckebrödskriget
21-23 Det Stora Mörkret
28-31 Nattens Ögon

JUNI Östmarks Bodar

JULI 9-11 Spegel

AUGUSTI Gripenklos Hemlighet

Sommaren 1994 Trenne Byar

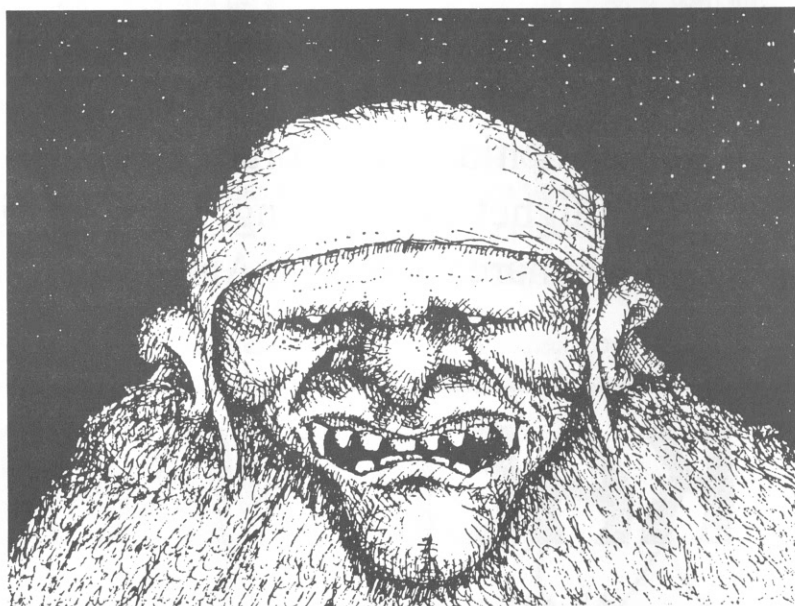
Orcher på live

En omstridd fråga vid arrangerandet av en live tycks vara orch och svartfolksfrågan, dvs om de ska vara med överhuvudtaget, och hur de i så fall ska se ut. De vanligaste parterna i denna fråga brukar vara å ena sidan de som förespråkar en live i fantasymiljö och, å andra sidan de som med live vill närma sig medeltiden och den medeltida miljön. Argumenten brukar vara ungefär att fantasysidan tycker att hela stämningen som fås av en annan värld, och en hel del spänning går förlorad om man tar bort orcherna, och medeltids sidan brukar hävda att orchernas enda uppgift i tidigare livear, har varit att bjuda motstånd för att man ska få slåss när stämningen tryter, och de tycker att orcher i en genuint medeltida värld stör den historiska miljön. I de tidigare större live-arrangemang som jag själv deltagit, så har orchernas betydelse och roll live-tekniskt sett i stort sett varit densamma, de har för de som ansett sig vara "goda" representerat den onda och mörka sidan i världen och de har också i nästan samtliga fall visat sig bli en motor för att få live-historien att gå ihop, som i *Tex Tiratinsin* där orcherna var helt styrda av en arrangör och alltså kunde ingripa för att få fortflytande i historien när så behövdes. De har också för deltagarna motsvarat den spänning som finns kvar, när lugnet har lagt sig och de sitter framför lägerelden, orcherna har skapat den rädsla som gör att man gärna lämnar en

eldvakt uppe över natten då man vet att man inte sover helt tryggt.

Orcherna har tyvärr också ofta varit mycket dåliga, mycket p g a att nybörjare och stridisar ofta blir placerade i en orchgrupp för att ingen annan vill vara med dem. En inte alltför ovanlig syn är tyvärr avsminkade orchdeltagare som pratar moped

orcher. Man bör alltså placera nybörjare i ett jämt antal inom de olika grupperna, något som dock brukar vara nog så svårt för den mest erfarne av arrangörer. En vanlig anledning till att off-live samtal och rökning uppstår är att deltagaren har tråkigt (eller helt enkelt är mycket dålig) och för att åtgärda detta kan

och röker cigaretter, och allt detta mitt under en pågående live. Det finns nu dessbättre flera tips för att slippa detta.

För Arrangören

Om man inte radikalt förändrar orchernas funktion på live så gäller i stort det som ovan har beskrivits. Vanan att placera ovana livedeltagare som orcher är bra så länge det är en jämn nybörjarfördelning i de övriga grupperna också, annars är det lätt hänt att s k elitrollspelare får hela live förstörd av dåligt rollspelande

man som arrangör se till att de får ett uppdrag som underhåller dem, men inte utan att de i kombination med detta bidrar till den allmänna stämningen. Varianten live utan orcher alls, har i min åsikt aldrig visat att man kommer den mörka medeltiden närmre, det finns ingen spänning eller fruktan för svartfolk eftersom man vet att de inte finns där (vi är nutida människor). En man från 1300-talet skulle med all säkerhet oro sig om han var ensam i skogen på natten. Som arrangör kan man dock försöka regissera live och

försöka få grupperna att agera på ett stämmingsförstärkande sätt. En orch behöver ju inte alltid slåss, ofta räcker det med att han syns eller hörs för att man som deltagare ska göras påmind om nattens mörka baksida. Jag kommer väl ihåg de tillfällen då vi i östra Eskarnäss² läger hörde orchernas vrål och kungen beordrade till vapen, vi väntade länge och utan att vi ens fick se några orcher bibehölls stämningen. Av detta kan man sluta sig till att arrangören gör dumt i att berätta för deltagarna att det inte finns med några orcher, eftersom han då kan förstöra spänningen för dem.

Smink och utseende

Det har diskuterats hur orcher på live egentligen ska se ut, och det är egentligen inte så underligt med det uppbåd av olika illustrationer som man kan referera till. Det finns allt från kolsvarta små kryp med en kroppsfigur som mest påminner om schimpanser, till stora gröna muskelberg som för tankarna till de mest människolika trollen. Det finns orcher med rustning och utan. De delade meningarna kan till en viss grad ha sitt ursprung i att "Sagan om ringen" har ett stort utbud av orcher utan att någon egentlig utseendebeskrivning ges. Jag har nog bara sett två olika sorters sminkning, det ena sättet är att orchen sminkas helt svart eller svart-grön med teatersmink, och sedan får löständer och gummidelar som ska klistras fast i ansiktet, såsom gristryne eller apkäft. Det andra sättet är att en hel "orchmask" i latexgummi köps, båda varianterna har dock haft röda lysdioder. Det finns förstås både fördelar och

nackdelar med båda sätten att skapa en stämmingsfylld orch, den första varianten med smink ger ett mycket ruggigt intryck på nära håll och orchspelaren kan grimasera och befinna sig nära t ex en fånge utan att stämningen går förlorad. Hela gummimasker ser ofta löjliga ut på nära håll eftersom man lätt kan se att det bara är masker. Sminkvarianten är tyvärr besvärlig för spelaren som får smink i ögonen och klistret kan irritera huden, den största fördelen är att man får en mera levande orch som alltid är orch, gummimasker har nämligen en tendens att åka av i läger, och i varmt väder även på övriga platser i området.

Utrustningen kan också diskuteras, vissa förespråkar en orch med klubba och traskläder medan andra vill ha enhetliga orcher i svart skinnrustning och med svartblänkande kroksablar. Här kan inget egentligt råd ges utom att det är viktigt att ha enhetliga orcher, som en vildsint orchstam med klubbor och stulna rustningsdelar eller en rå och disciplinerad Uruk-Haigrupp i svarta rustningar och med enhetliga vapen och sköldar. Blandningar kan lätt te sig något löjliga (om man inte har fog för en blandning).

För orchspelaren

Det mest vedertagna sättet att spela orch är att grymta och skratta åt allt som är korkat och blodigt, det har emellertid visat sig att även den mest outröttlige skådespelare tröttnar på detta rätt fort och i kombination med smink och varma kläder är det rätt vanligt att det blir många off-livepauser i orchgrupper. Om däremot orchspelarna gör

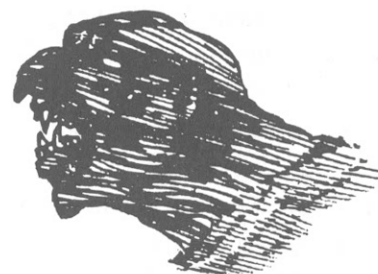
sig en aning mer intelligenta och försöker göra annat än att bara slåss på en live så kan dessa avbrott kanske avhjälpas. Andra orchattribut är outröttligheten som kan vara en aning svår att spela men som kan efterliknas genom t ex att man som orch springer ofta eller alltid när man ska någonstans, man kan som orchspelare höja stämningen med att som tidigare nämnts höras ofta, skymtas sällan och när man agerar, agera snabbt och hänsynslöst. Det är också viktigt att man ger sig själv en identitet som orch och satsar på utrustningen, ett läger fullt med coca-colaflaskor blir ingen orch glad av.

Min personliga uppfattning om orcher på live är att de gör starkast intryck när de är ganska intelligenta varelser, men inte ser ut som människor. Det svarta sminket brukar passa väl för detta ändamål, ty de orchliknande maskerna blir trots allt inget annat än masker på nära håll och det är väl då man ska bli som räddast?) □

Henrik Summanen

¹ Live arrangerad av Andreas Dahlström. Spelad 1989.

² Kungarrike under livet Orodons ord. Spelad 1991.

Om Livebrev

Att bläddra genom alla de gamla livebrev som har hunnit samlas under åren är en ständig källa till högsta lycka och djupaste förtvivlan. Kvalitén är minst sagt skiftande. Trots att jag i vanliga fall inte har något emot att racka ned på folk, skulle det kännas alltför grymt att namnge författarna till de allra mest pinsamma breven. Istället håller jag tyst, förvissad om att de ändå är tillräckligt hårt straffade.

Det är underligt hur få livearrangörer som har insett värdet av välgjorda brev. I dessa tider, när konkurrensen om live-deltagare är hård, är det ju viktigare än någonsin att få den egna liveen att framstå som attraktiv. Jag själv som endast brukar delta i två stora liver per år, en på för- och en på sensommaren, tappar

lätt intresset när inbjudningsbrevet är trist. Med trist menar jag: Inga illustrationer. Stavfel, dålig svenska. Krystade skämt. Till den senare kategorin hör "roligheten" om den grå stenen. Den går ut på att ett alternativ på rollönskningsformuläret är en

liten grå sten. "Skämtet" (som, vad jag vet, myntades av Stora Rådet-arrangörerna inför liveen "Orodons Ord" '91) är numera

till döden utslitet och ger varje livare med självaktning svåra kräkkänslor. Naturligtvis måste inte ett dåligt inbjudningsbrev betyda att liveen blir dålig men helt klart är att det inte får förväntningarna att skjuta i höjden.

Ett annat livebrevs-fenomen brukar inträda sådär ett par veckor innan liveen börjar. Arrangörerna är nu sönderstressade och halvt hysteriska och brevet blir därefter: "Hjälp!! vi måste ha massoravhjälp att schutsa grejor tillom rådet och alla som inte har betalade avgiften skjuter vi!!!" Ganska förstäligt kanske, men varken särskilt roligt eller uppmuntrande att få i brevlådan.

Nej, tacka vet jag livebrev fyllda av vackra illustrationer, brev som stimulerar, ger idéer och goda råd. Om varje arrangör kunde förstå vilken kick ett sådant livebrev är, skulle mycket vara vunnet. □

Staffan Rislund

ESSÄTÄVLING

Att kunna uttrycka sig i skrift är betydelsefullt inom live, eftersom du då kan förmedla dina tankar och din fantasi. Detta är till hjälp inte minst vid författandet av rollbeskrivningar och bakgrundshistorier. För att främja det levande rollspelets utveckling utlyser härmed tidskriften Fëa Livia en essätävling. Vi inbjuder samtliga läsare att på ett utrymme motsvarande 3-5 maskinskrivna A4-ark, med normala marginaler och normalt radavstånd, skriva ned sitt bidrag. Vi ger er så gott som fria händer att skriva om vad ni vill, så länge det har någon koppling till live. Essän kan till exempel vara utformad som en saga, krönika

eller rollbeskrivning. Ditt bidrag skall senast vara redaktionen tillhanda den femtonde maj. Bifoga ett frankerat och adresserat svarskuvert om du få tillbaka din essä. De tre bästa tävlingsbidragen, som utses av tidningens redaktion, kommer att publiceras i Fëa Livia under 1993.

Vinnaren kommer dessutom att erhålla ett pris bestående av en betald liveavgift. Andra- och tredje-prisvinnarna kommer att belönas med en årsprenumerering av Fëa Livia. Så fatta gässpennan och skriv till: Fëa Livia c/o Samir Belarbi, Vaksalagatan 55, 75331 Uppsala.

Livetips:

NATTENS ÖGON (28-31MAJ)

Arrangörer:

Christian Nylund,
Johannes Breitholtz,
Gunnar Söderberg och
Roger Ljungström.

Nattens Ögon är en live med dragning åt den medeltida världen och med betoning på seriöst rollspelande. Genom att skapa mängder av intriger och en god livestämning hoppas arrangörerna bli kvitt den dödtid, som så ofta uppstår. Till liveen, som kretsar runt några skärgårdsöar har de lagt ned mycket arbete på att forma en egen värld med egna religioner och kulturer. Det skall påpekas att det är en åldersgräns på 16 år. Är du intresserad, ring Christer Nylund, tel: 08/261569.

Min rikaste liveupplevelse hittills är "Orodons Ord", 13-16 augusti 1991, och jag har nedtecknat den i denna krönika som Martin Jonsson har illustrerat, tack för det Martin.

Jag ber om förlåtelse av de personer som jag oförtjänt utnyttjade, förbarmade, ljög för och svek. Förhoppningsvis förstods det vara ett spel mellan rollerna i Orodons land.

Med vänligaste hälsningar
Martin Testorf

LJVEKRÖNJKA:

Prinsessans hårlock

Mitt namn är Sanfarr Svärdsvingare och jag skall nu berätta om den tid då jag arbetade som spion åt Azurgol, den man som blev konung av Eskarnäss. Det var en spännande tid, då jag flera gånger råkade i knipa. Men med en god portion tur var jag med om följande historia.

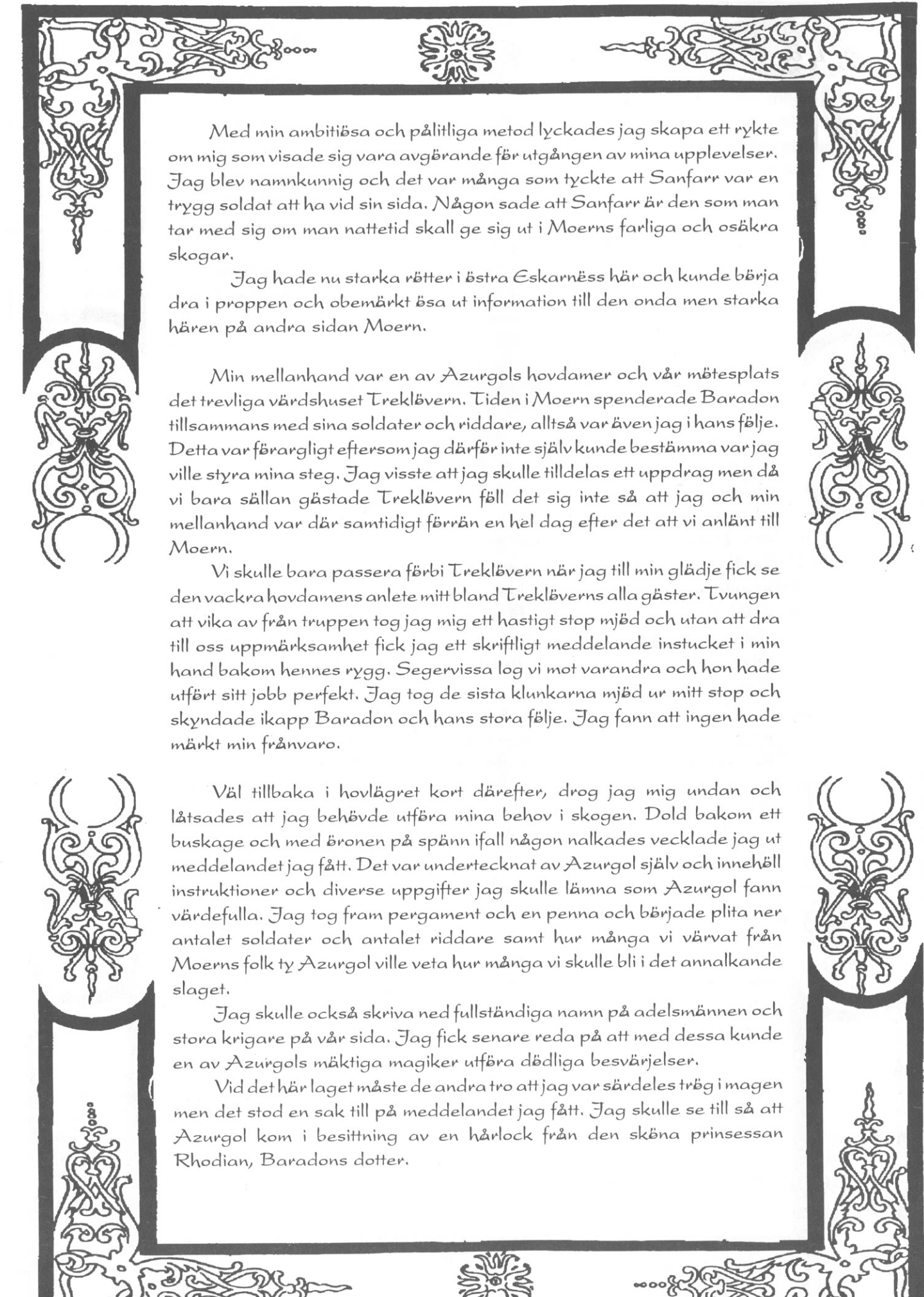
Det hela började för snart tre år sedan då jag trädde in i Azurgols märka näste och erbjöd mig som hans spion i östra Eskarnäss. Den enastående mannen och jag kom genast bra överens och vi stiftade ett avtal, dvs den lön jag skulle få om jag lyckades medverka till att östra Eskarnäss med dess Konung Baradon JJ kom på fall. Lönen som utlovades var generös och jag började snart nästla mig in i östra Eskarnäss överhet.

Jag blev en av Baradons soldater och var mycket mån om att vara en god och pålitlig sådan. Det var tydligen rätt taktik (vilket även visade sig senare) och Baradon, som var en god och rättvis konung, placerade mig som soldatbefäl över en hird tillhörande riddaren sir Raymond Aymeric. Jag kände hur jag började få en trygg grund att stå på.

Nu följde ett års trogen tjänst och jag blev nära bekant med riddar Aymeric och hans mentalt handikappade bror Yirmal. Det rymdes ingenstans plats för tvivel eller misstankar om vem jag verkligen var och vad jag hade för mål.

Många är ni som känner till eller var med om de äventyr och den historia som skrevs under några dagar förförre året då den oundvikliga uppgörelsen mellan den östra och den västra delen av Eskarnäss uppnåddes.

Baradon samlade alla sina soldater och alla sina riddare med deras hirder (där alltså jag var med) och drog till det mytomspunna gränslandet Moern. Jag lärde känna Baradon och flera av hans män och försökte i allmänhet att göra mitt namn känt. Baradons folk var stolt, raskt och visade många goda sidor men ack vilket snart slut som väntade dem. Må deras minne aldrig blekna.

Med min ambitiösa och pålitliga metod lyckades jag skapa ett rykte om mig som visade sig vara avgörande för utgången av mina upplevelser. Jag blev namnkunnig och det var många som tyckte att Sanfarr var en trygg soldat att ha vid sin sida. Någon sade att Sanfarr är den som man tar med sig om man nattetid skall ge sig ut i Moerns farliga och osäkra skogar.

Jag hade nu starka rötter i östra Eskarnäss här och kunde börja dra i proppen och obemärkt ösa ut information till den onda men starka hären på andra sidan Moern.

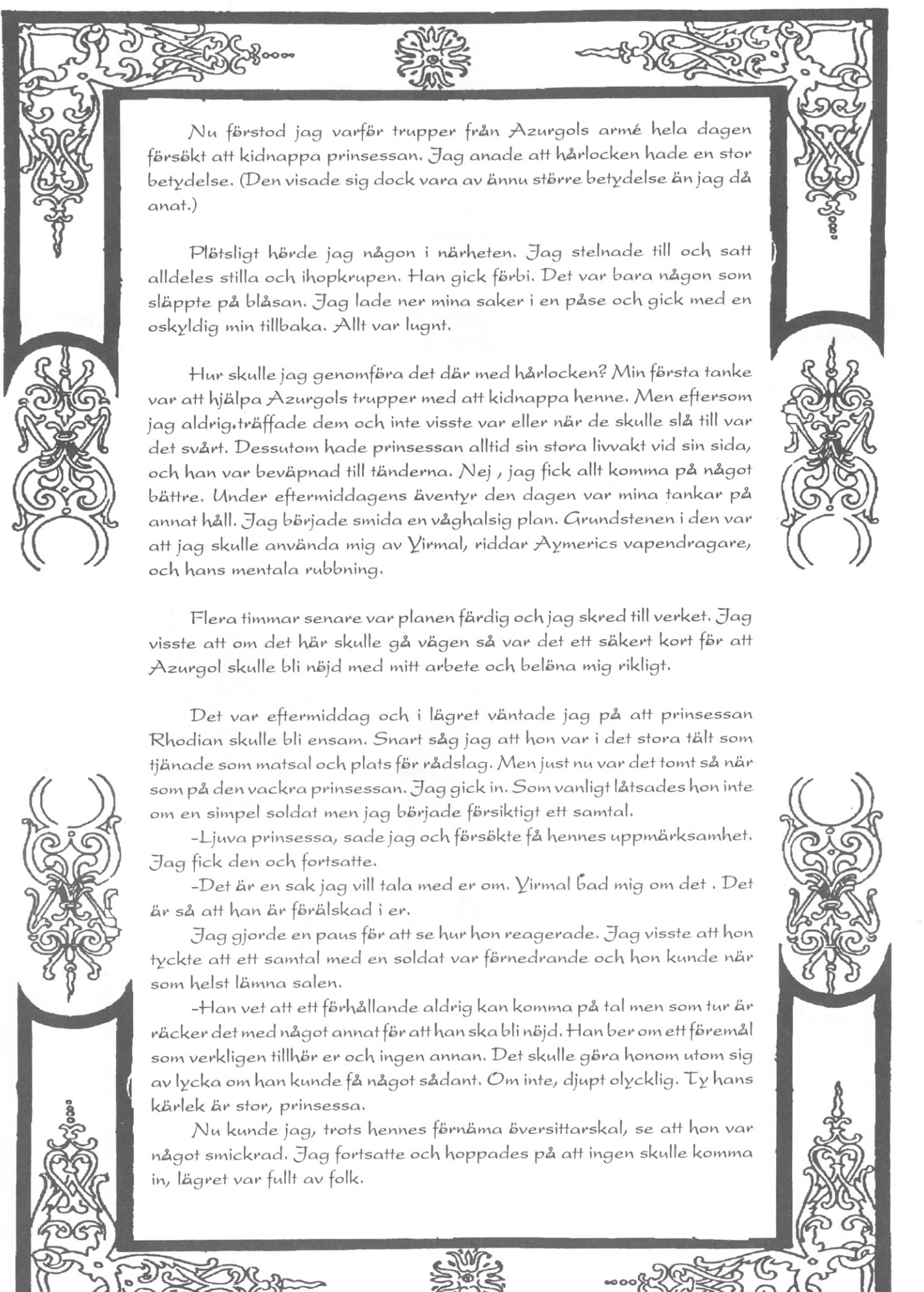
Min mellanhand var en av Azurgols hovdamer och vår mötesplats det trevliga värdshuset Treklövern. Tiden i Moern spenderade Baradon tillsammans med sina soldater och riddare, alltså var även jag i hans följe. Detta var förargligt eftersom jag därför inte själv kunde bestämma var jag ville styra mina steg. Jag visste att jag skulle tilldelas ett uppdrag men då vi bara sällan gästade Treklövern föll det sig inte så att jag och min mellanhand var där samtidigt förrän en hel dag efter det att vi anlänt till Moern.

Vi skulle bara passera förbi Treklövern när jag till min glädje fick se den vackra hovdamens anlete mitt bland Treklöverns alla gäster. Tvungen att vika av från truppen tog jag mig ett hastigt stop mjöd och utan att dra till oss uppmärksamhet fick jag ett skriftligt meddelande instuckat i min hand bakom hennes rygg. Segervissa log vi mot varandra och hon hade utfört sitt jobb perfekt. Jag tog de sista klunkarna mjöd ur mitt stop och skyndade ikapp Baradon och hans stora följe. Jag fann att ingen hade märkt min frånvaro.

Väl tillbaka i hovlägret kort därefter, drog jag mig undan och låtsades att jag behövde utföra mina behov i skogen. Dold bakom ett buskage och med bronnen på spänn ifall någon nalkades vecklade jag ut meddelandet jag fått. Det var undertecknat av Azurgol själv och innehöll instruktioner och diverse uppgifter jag skulle lämna som Azurgol fann värdefulla. Jag tog fram pergament och en penna och började plita ner antalet soldater och antalet riddare samt hur många vi värvat från Moerns folk ty Azurgol ville veta hur många vi skulle bli i det annalkande slaget.

Jag skulle också skriva ned fullständiga namn på adelsmännen och stora krigare på vår sida. Jag fick senare reda på att med dessa kunde en av Azurgols mäktiga magiker utföra dödliga besvärjelser.

Vid det här laget måste de andra tro att jag var särdeles trög i magen men det stod en sak till på meddelandet jag fått. Jag skulle se till så att Azurgol kom i besittning av en hårlock från den sköna prinsessan Rhodian, Baradons dotter.

Nu förstod jag varför trupper från Azurgols armé hela dagen försökt att kidnappa prinsessan. Jag anade att hårlocken hade en stor betydelse. (Den visade sig dock vara av ännu större betydelse än jag då anat.)

Plötsligt hörde jag någon i närheten. Jag stelnade till och satt alldeles stilla och ihopkrupen. Han gick förbi. Det var bara någon som släppte på blåsan. Jag lade ner mina saker i en påse och gick med en oskyldig min tillbaka. Allt var lugnt.

Hur skulle jag genomföra det där med hårlocken? Min första tanke var att hjälpa Azurgols trupper med att kidnappa henne. Men eftersom jag aldrig träffade dem och inte visste var eller när de skulle slå till var det svårt. Dessutom hade prinsessan alltid sin stora livvakt vid sin sida, och han var beväpnad till tanderna. Nej, jag fick allt komma på något bättre. Under eftermiddagens äventyr den dagen var mina tankar på annat håll. Jag började smida en våghalsig plan. Grundstenen i den var att jag skulle använda mig av Yirmal, riddar Aymeric's vapendragare, och hans mentala rubbning.

Flera timmar senare var planen färdig och jag skred till verket. Jag visste att om det här skulle gå vägen så var det ett säkert kort för att Azurgol skulle bli nöjd med mitt arbete och belöna mig rikligt.

Det var eftermiddag och i lägret väntade jag på att prinsessan Rhodian skulle bli ensam. Snart såg jag att hon var i det stora tält som tjänade som matsal och plats för rådslag. Men just nu var det tomt så när som på den vackra prinsessan. Jag gick in. Som vanligt låtsades hon inte om en simpel soldat men jag började försiktigt ett samtal.

-Ljuva prinsessa, sade jag och försökte få hennes uppmärksamhet. Jag fick den och fortsatte.

-Det är en sak jag vill tala med er om. Yirmal bad mig om det. Det är så att han är förälskad i er.

Jag gjorde en paus för att se hur hon reagerade. Jag visste att hon tyckte att ett samtal med en soldat var förnedrande och hon kunde när som helst lämna salen.

-Han vet att ett förhållande aldrig kan komma på tal men som tur är räcker det med något annat för att han ska bli nöjd. Han ber om ett föremål som verkligen tillhör er och ingen annan. Det skulle göra honom utom sig av lycka om han kunde få något sådant. Om inte, djupt olycklig. Ty hans kärlek är stor, prinsessa.

Nu kunde jag, trots hennes förnämna översittarskal, se att hon var något smickrad. Jag fortsatte och hoppades på att ingen skulle komma in, lägret var fullt av folk.

-Yirmal föreslog en... hårlock.
Hennes blick var uttryckslös. Hon var tyst. Jag väntade på hennes svar. Tillslut kom det:

-Vill han någonting måste han be om det själv.

Jag svor inom mig. Nu försökte jag få henne att inse att det var en omöjlighet eftersom han aldrig skulle våga göra det. Hon sade att hon skulle fundera på saken.

Ett par timmar senare var vi i lägret igen. Jag såg att prinsessan var ute på ängen och plockade blommor. Hennes livvakt sågs inte till. Jag hade ont om tid eftersom riddar Aymeric gjorde sig klar till en skattjakt där hans soldater skulle vara med. Jag gick ut på ängen, dit där prinsessan satt. Hennes klänning var som ett hav omkring henne och i handen höll hon några blommor som hon luktade på.

-Har ni funderat och bestämt er, ärade prinsessa?

-Han får be om det själv! sade hon.

Den här gången var Yirmal inom synhåll så läget var känsligt. Jag förklarade än en gång att han är för blyg och osäker för en sådan sak men den här gången stod hon på sig. Jag var upprörd inom mig. Jag såg, bara några meter ifrån mig, hennes ljusa hår som böljade ner på ryggen. Min åtrå till en av dessa lockar var så stor att jag var beredd att ta risker. Men jag behärskade mig och sammanbitet ljög jag att jag skulle fråga Yirmal en gång till.

Jag gick tillbaka in bland tälten fram till Yirmal, väl medveten om att prinsessan såg på. Efter ett kort samtal med Yirmal som handlade om något helt annat än det Rhodian trodde gick jag tillbaka ut på ängen. Jag hade tagit fram min kniv och en bit lädersnöre som jag hade på mig.

-Han vågar inte, det finns inte en möjlighet. Men han gav mig den här kniven och en bit snöre att utföra det hela med. Han skulle bli så lycklig.

Rhodian grimaserade men sade till min glädje:

-Som du vill då, och så tog hon snöret och knöt det kring en hårlock.

Full av segerglädje hoppades jag att jag skulle hinna innan riddar Aymeric kom ty vi satt där han skulle passera när han gav sig av. Prinsessan skar av och jag fick hårlocken i min hand. Den kändes som något helt annat. En näve ovärderliga ädelstenar eller så. Jag tackade och tillade att Yirmal inte ville att någon fick reda på det här för, ja Ni vet ju hur han är...Sedan gick jag tillbaka till Yirmal och försökte ge sken av att han fick hårlocken.

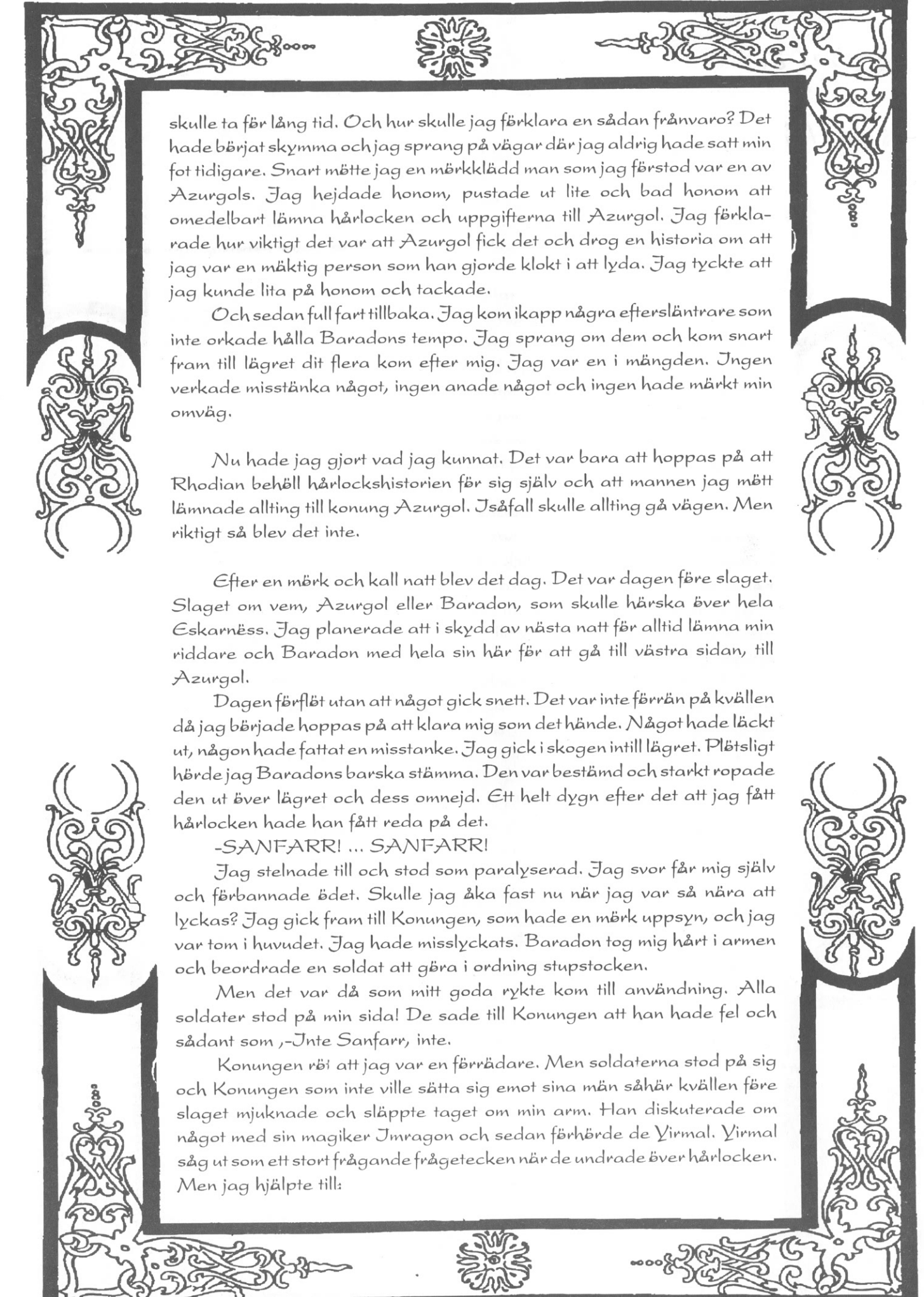
Kort därefter gav vi oss av och kom som sagt förbi prinsessan. Då gav hon Yirmal en kaka, varpå han såg väldigt glad och lycklig ut. Prinsessan trodde säkert att det var för hårlockens skull men om hon bara hade vetat. Vi lämnade prinsessan intet ont anande bakom oss och jag hade lyckats.

Nu kvarstod bara att träffa mellanhanden igen för att överlämna min information och hårlocken. Jag kunde bara hoppas på att konung Baradon inte fick reda på något.

Inte under skattjakten och inte heller efteråt då vi återigen var ute med Baradon fick jag något tillfälle att lämna mina uppgifter, mellanhanden syntes inte till och jag kunde aldrig ge mig av någonstans på egen hand. Jag ville inte gå runt med hårlocken och uppgifter om våran armé för tänk om någon fick se det. Men jag kunde bara vänta.

På kvällen kom tillfället. Baradon, hans riddare och vi soldater var på hemväg och passerade Treklövern. Där fick vi höra att det var orcher i vårt härläger! Baradon beordrade alla hemåt marsch och kaos uppstod. Alla rusade utan någon som helst gruppering mot lägret. Då såg jag min chans. Jag drog benen efter mig och såg till att komma sist. Sedan började jag springa. Så fort jag någonsin kunde men inte mot vårt härläger utan i rakt motsatt riktning, mot Azurgols tillhåll.

Jag hoppades att jag inte skulle behöva springa ända dit för det

skulle ta för lång tid. Och hur skulle jag förklara en sådan frånvaro? Det hade börjat skymma och jag sprang på vägar där jag aldrig hade satt min fot tidigare. Snart mötte jag en mörkklädd man som jag förstod var en av Azurgols. Jag hejdade honom, pustade ut lite och bad honom att omedelbart lämna hårlocken och uppgifterna till Azurgol. Jag förklarade hur viktigt det var att Azurgol fick det och drog en historia om att jag var en mäktig person som han gjorde klokt i att lyda. Jag tyckte att jag kunde lita på honom och tackade.

Och sedan full fart tillbaka. Jag kom ikapp några eftersläntrare som inte orkade hålla Baradons tempo. Jag sprang om dem och kom snart fram till lägret dit flera kom efter mig. Jag var en i mängden. Ingen verkade misstänka något, ingen anade något och ingen hade märkt min omväg.

Nu hade jag gjort vad jag kunnat. Det var bara att hoppas på att Rhodian behöll hårlockshistorien för sig själv och att mannen jag mött lämnade allting till konung Azurgol. Jsåfall skulle allting gå vägen. Men riktigt så blev det inte.

Efter en mörk och kall natt blev det dag. Det var dagen före slaget. Slaget om vem, Azurgol eller Baradon, som skulle härska över hela Eskarnäss. Jag planerade att i skydd av nästa natt för alltid lämna min riddare och Baradon med hela sin här för att gå till västra sidan, till Azurgol.

Dagen förflöt utan att något gick snett. Det var inte förrän på kvällen då jag började hoppas på att klara mig som det hände. Något hade läckt ut, någon hade fattat en misstanke. Jag gick i skogen intill lägret. Plötsligt hörde jag Baradons barska stämma. Den var bestämd och starkt ropade den ut över lägret och dess omnejd. Ett helt dygn efter det att jag fått hårlocken hade han fått reda på det.

-SANFARR! ... SANFARR!

Jag stelnade till och stod som paralyserad. Jag svor för mig själv och förbannade ödet. Skulle jag åka fast nu när jag var så nära att lyckas? Jag gick fram till Konungen, som hade en mörk uppsyn, och jag var tom i huvudet. Jag hade misslyckats. Baradon tog mig hårt i armen och beordrade en soldat att göra i ordning stupstocken.

Men det var då som mitt goda rykte kom till användning. Alla soldater stod på min sida! De sade till Konungen att han hade fel och sådant som ,-Jnte Sanfarr, inte.

Konungen röt att jag var en förrädare. Men soldaterna stod på sig och Konungen som inte ville sätta sig emot sina män så här kvällen före slaget mjuknade och släppte taget om min arm. Han diskuterade om något med sin magiker Jmragon och sedan förhörde de Yirmal. Yirmal såg ut som ett stort frågande frågetecken när de undrade över hårlocken. Men jag hjälpte till:

-Säg nu som det är, Yirmal.

Yirmal slöt sig som en mussla och var ledsen. Jag förstod att Yirmal var, precis som jag hoppats, rätt man att använda för det här ändamålet. Men då hände något som jag inte räknat med. Jmragon fick med hjälp av magi och trollkonster Yirmal att tala. Jag vet inte vad som sades då men det var tydligen inget avgörande för när de var klara kom Jmragon för att göra samma sak på mig. Han skulle få mig att tala sanning och svara på Baradons frågor.

Jag har bara ett diffust minne av vad som sades men jag berättade att ja, jag tog en hårlock av prinsessan men jag gav den inte till Yirmal, jag gav den till en man, en mörk man i skogen tog den.

Efter det fick jag gå. Baradon var försiktig med att göra misstag då soldaterna, och även min riddare, fortfarande var på min sida. Han släppte mig men jag anade att så snart han fick tänka över det hela skulle han inse att jag var en spion tillhörande Azurgol. Jag gick då i lugn takt till mitt tält. Där var Yirmal. Han såg mig med en sorgsen blick och tittade bort. Han var besviken på mig och den stackaren kände sig skyldig. Jag hade redan förberett mig för flykt och tog en filt och den säck där jag lagt det jag behövde och gick iväg.

Jag tog en risk. Att gå genom lägret med en filt och en säck, vapen lämnade jag, kändes i högsta grad misstänkt men jag var tvungen att komma iväg nu. Det var i alla fall lite mörkt ty det var ganska sent. Jag stannade vid några personer och pratade om något. De verkade inte undra var jag skulle gå med en sådan packning och jag fortsatte. Väl utom synhåll satte jag högsta fart. Jag sprang utan att se något, ty så mörkt hade det hunnit bli inne i skogen. Jag sprang rakt mot det västra hovet och det kändes som om jag sprang hemåt trots att jag aldrig hade varit där.

Jag märkte att jag närmade mig för jag hörde rop och det kändes liksom i luften. Plötsligt såg jag ett par lysande röda ögon längre bort. Och så hörde jag ett rop. Någon gick runt och ropade efter något. Det var något han saknade. Han skrek förtvivlat. Jag saktade in för att inte riskera att springa rakt in i Moerns alla orcher. Men han var ensam och jag kunde springa vidare. Senare mötte jag en grupp stinkande och svarta varelser. Jag anade att det var orcher men var där inte en gast också? Jag gick ned på knä för att be om nåd. Detta sällskap fick inte hindra mig, inte nu när allt gått så bra. Efter ett överläggande på orchers vis lät de mig passera.

När jag kommit så långt behövde jag inte springa längre, utan jag gick raskt. Natten var svart. Till vänster låg stora åkerfält med en ogenomträngligt tät dimma över sig. Till höger var Moerns djupa skogar. Syrsor spelade nästan överkligt högt och stämningen var unik. Hur det kändes att gå där med alla favor bakom mig och att ha lyckats med alla

Plötsligt från ingenstans kom Liemannen!

planer kommer jag aldrig att glömma. Framför mig hade jag bara säkerhet.

Att komma från det östra hovet till det västra var som från dag till natt. Jag tillbringade natten där och medan andra förberedde sig inför morgondagen kände jag att jag hade gjort mitt.

Mitt i natten utördes en märklig akt. Felontal, Azurgols magiker, kokade ihop en brygd. Vad brygden innehöll vet jag inte men att den inte skulle gå att göra utan hårlocken som ingrediens fick jag höra. Vid elden där brygden kokats samlades alla. Felontal gav Azurgol brygden och konungen tömde bägaren.

Plötsligt från ingenstans kom Liemannen! Han gick sakta och ställde sig framför Azurgol. Och till allas häpnad gjorde Liemannen en långsam, djup bugning. Azurgol var odödlig!

Nu förstod jag vilken betydelse hårlocken hade. Stackars prinsessa, hon visste inte vad hon gjort.

Inför slaget hade jag berättat hur stark östra sidan, vilka hemliga vapen de hade och vilka magiska vapen de besatt. Hur det slutade vet väl de flesta av er. Azurgols armé besegrade Baradons och alla från öster låg döda. Jag själv höll mig i utkanten av striden, det var ju inte min syssla att stå där och slåss för ett land som inte var mitt. Mot slutet gick jag förbi prinsessan som låg döende i gräset. Trots hennes ringa krafter orkade hon att spotta på mig. Jag log och gick vidare.

Azurgol var nu konung över Eskarnäss. Jag fick en riklig belöning och därmed var mitt mål uppnått. Sedan gav jag mig iväg, långt därifrån. Jag går nu under andra namn och har gjort allt för att hindra förföljare som vill hämnas.

Visan om riddare Clarencus Balcarria

1 Clarencus var en ridderman
la la-la-la-la-la
till vackra jungfrun reste han
la-la-la-la la la

2 På vita fålen redo han
la la-la-la-la-la
man aldrig sett så'n ståtlig man
la-la-la-la la la

3 Men innan solen sjunka hann
la la-la-la-la-la
det stora trollet mötte han
la-la-la-la la la

4 Det stora trollet åt han opp
la la-la-la-la-la
från minsta tå till huvudknopp
la-la-la-la la la

5 Clarencus' mage svällde opp
la la-la-la-la-la
och aldrig har han var't tjock
la-la-la-la la la

6 Han blev så tjock så att han sprack
la la-la-la-la-la
och arma män grät, ack ack ack
la-la-la-la la la

Kommentar, denna visa framförs lämpligen så att en försångare sjunger versen och flera stycken omkvädet (la la-la...). Clarencus uttalas "Klärensuss".

Ett poem av Arkatynska skalden Melbam Humlum:

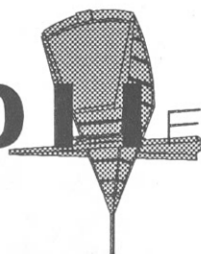
Berusad är jag
lycklig som en kung
en krona av skum kring min panna
Månens rundel är ett nygräddat
bröd
din barm är ett bo för mitt hu-
vud
Ack, skänk mig av välstånd och
framgång ett stop
av kärlek och kvinnor detsamma
Men av öl, giv mig en tunna att
släcka min törst
Jag tömmer den nu med detsamma

Trollpoesi

Ett, två,
trollet skulle ut och gå.
Tre,
vad fick han se?
Fyra,
världens största myra.
Fem,
vad hände sen?
Sex, sju,
han klöv han mitt i tu.
Ätta, nio,
sen kommer tio.

LIVETIPS:

Mozews Fusion 2011

Framtidslive 9-11 april 1993

Sommaren -91 snackade några livare om att köra en minilive inne i stan. Man tänkte skapa ett gangster- eller framtidsscenario och dra ihop 30-40 pers. Inget hände förrän någon fick idén att köra en testlive på T-centralen i Stockholm för att se hur allmänheten reagerade på live, livevapen och allmänt uppseendeväckande beteende. Jag, Christian Angerbjörn, Aigars Grins och Tomas Olofsson (kanske var det någon till) möttes på tåget in mot stan.

Efter live, som var en lyckad katastrof (vi hade kul men T-centralen var inte det bästa liveområdet), föddes idén till MoFu 2011. Själv åkte jag till USA som utbytesstudent och lämnade det hela därhän.

Någon gång i februari -92 fick jag ett brev från arrangörerna för Mozews Fusion 2011. Första brevet - då hade man kommit igång på allvar.

Väl hemma fick jag erbjudandet att spela hallick på live. Jag tackade ja, funderade mycket på min roll och pratade mycket med arrangörerna. Till slut blev jag tillfrågad om jag ville hjälpa till att arrangera MoFu 2011, erbjudandet accepterades och jag blev insatt i storyn.

Varför framtid?

Omväxling förnöjer, vad vet jag? Vi ville helt enkelt byta miljö, och prova om konceptet live håller även i framtid. Kreativiteten flödade, vi fantiserade om nya scenarion och tuffa teknologiska lösningar som inte hör hemma på en medeltidslive. Vi ville laborera med våra idéer och prova oss fram till ett scenario som både vi och alla presumtiva deltagare skulle bli nöjda med. Huruvida vi lyckades är svårt att avgöra, antalet intresserade stiger men inte i den takt vi hoppats. Framförallt så är steget från att vara intresserad till att bli en betalande deltagare längre än vad vi hade väntat oss när vi började planera live. Hus som haver så tornade problemen och problemställningarna upp sig.

Hur gör man? Hur inspirerar man folk? Hur får man inspirerat folk att anmäla sig? Hur hittar man ett passande område? Hur skall

man klä sig? Vilka typer av vapen skall folk använda? Vad behöver man skapa regler för? Osv.

Det största problemet visade sig vara att få in anmälningar. Live blev uppskjuten, och det uppstod en sorts stiltje i arrangörsarbetet. En bit in på hösten fick vi vind i seglen. Vi hittade ett område, arbetet på andra brevet sköt fart och vi fick in några anmälningar. Efter mycket skrivande, diskuterande, förkastande, beröm och gräl blev brevet färdigt att tryckas. Att få brevet tryckt och dessutom i tid visade sig vara lättare sagt än gjort, men det blev både tryckt och utskickat om än några veckor försenat. I skrivande stund väntar vi på att brevet skall få ett positivt mottagande det vill säga att antalet inkomna enkäter skall öka.

Nu känns det som om vi kommit halvvägs även om arrangerandet tar mer och mer tid för varje dag så kan man ana sig till ett lyckligt slut på det hela. Det stora orosmolnet är huruvida det kommer att lösa sig ekonomiskt. Pengarna kommer in sporadiskt och utgifterna klumpar ihop sig till feta högar. Men det borde lösa sig med tiden. □

Gabriel Walldén

Live för yngre

I juni månad 1993 kommer Östmarks bodar att spelas. Live, som går i medeltidsanda, riktar sig främst till livare som är mellan fjorton och sjutton år gamla. Arrangörernas ambitioner är att göra live bra genom att skapa en god stämning och många intriger.

För mer information går det bra att ringa Kim Belarbi på telefonnummer 08-754 45 17.

Kvantitet och kvalitet

Arrangörerna för "Trenne byar" (sensommaren -94) siktar på 1000 deltagare medan "Sagan om Ariannas bröllop" (maj -93) har en gräns på 100 personer. Kommer alltså "Ariannas bröllop" bara bli en tiondel så bra som "Trenne byar"? Är kvantitet lika med kvalitet i livesammanhang?

Tack och lov så utvecklas ju live: kläder och utrustningar blir bättre, många börjar inse nöjet och vikten av seriöst rollspelande, arrangörerna söker nya, mer originella vägar för att variera "kampen mellan det goda och det onda". Och deltagarantalet på de flesta liver fortsätter att stiga. Själv ställer jag mig frågan om det sistnämnda är uteslutande positivt? Stor, större, bäst - är det verkligen så? Å ena sidan skapar ett högt deltagarantal en härlig känsla av storslagenhet och överskådlighet: fältslag, torgmyller, vetenskapen om att skogarna är fyllda av okända väsen. Å andra sidan är det då omöjligt att slippa undan dessa oseriösa livare vars högsta nöje tycks vara att sjunga tracks-låtar runt lägerelden och tända sina pipor med gaständare.

Dessutom finns det fler saker som talar för och emot ett så stort deltagarantal som möjligt: arrangörerna får sannolikt ett bättre grepp om sitt arbete om deltagarantalet är mindre.

Det känns taskigt att utesluta somliga och låta andra vara med. Det kanske rent av är moraliskt förkastligt att göra så? Jag ringde upp Gabriel Walldén (medarrangör för "Trenne byar") och Emma Ahlberg ("Sagan om Ariannas bröllop") för att få höra deras åsikter i saken.

Gabriel poängterade att när det

gällde "Trenne byar" var det just det höga deltagarantalet som var "den nya grejen" - det som skulle profilera deras live. De skulle lägga ned mycket arbete via livebrev och möten, för att betona rollspelandets vikt, men på min fråga om han trodde att det verkligen skulle göra alla till seriösa rollspelare, medgav han att han endast hoppades på små förbättringar.

Han hade inga fördömande ord att komma med när det gällde inbjudningsliver i allmänhet eller "Ariannas bröllop" i synnerhet. Idén att skapa en live-elit var visserligen diskutabel och bar spår av elitism men, som han sade: "Det är upp till var och en att bestämma".

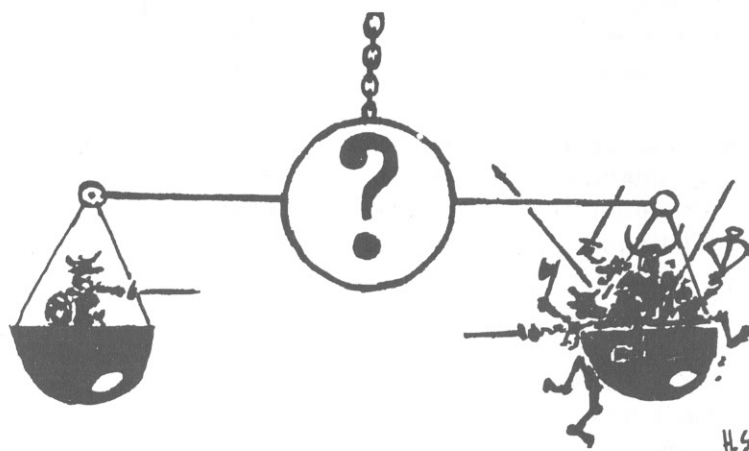
Jag berättade att "Ariannas bröllop" har fem arrangörer medan "Trenne byar" bara har en mer trots den stora skillnaden i deltagarantal och frågade honom om det inte innebar att arrangörerna för "Ariannas bröllop" har mycket större förutsättningar att utföra ett bra arbete? Gabriel svarade att: "Jovisst, om man ser det på det sättet", men påpekade att de å andra sidan hade mycket bättre med tid på sig, "Trenne byar"

äger ju som sagt var rum först sensommaren -94. De skulle också lägga en stor del av ansvaret, särskilt det administrativa, på deltagarna så att de själva skulle kunna koncentrera sig på väsentliga saker som intrig-skapande och dylikt. "Ett glas", som arrangörerna för "Trenne byar" kallar sig, har det beundransvärda målet att skapa åtminstone någon slags individuell intrig åt varje deltagare.

När jag frågade Emma Ahlberg, medlem i arrangörgruppen "Nockes ting", vilken sorts livare som inte skulle bjudas in till "Sagan om Ariannas bröllop" berättade hon att det huvudsakligen var nybörjare och sådana som mest åkte på live för att slåss. Vad de sökte var erfarna och duktiga rollspelare. Emma ansåg inte att sådana som under tidigare liver hade visat sig vara undermåliga, skulle få en chans att delta i "Ariannas bröllop", för att därigenom kanske lära sig ett och annat. Skulle "seriösa" och "oseriösa" livare samlas på samma live, var det viktigt att de delades upp i olika grupper. Ett litet antal nybörjare skulle dock eventuellt få delta i "Ariannas bröllop".

□

Staffan Rishund

Talan - trädkoja

På "Trommes lott" skulle vi föreställa Alver. Vi hade under kalla vårdagar drömt om vackra glittrande, dagfyllda skogar, dansande solstrålar i springande bäckar; att kunna sitta ned under stjärnorna i en trädkoja över de spirande grantopparna nattetid och dricka ett bra vin.

Att bo i ett träd blev vårt stora mål: det vi skulle lägga ned hårdast arbete på att förverkliga. Sagt och gjort. Det första problemet blev att hitta ett bra träd. Efter en hel dags vandring genom träsk och granskog hittade vi den ek som skulle bli vårt hem under fyra somrardagar. Vad man väljer för träd att bygga i beror helt på vilken smak man har. Vi hade i våra vildaste fantasier sett en enorm ek skugga en välklippt gräsmatta mitt i den djupaste och mest otillgängliga delen av skogen så för oss var det självklart att välja en ek. Jag tror personligen att det är lättast att bygga i ekar eller liknande träd med grenverk i uppåt eller sidgående riktning. Granar är oftast alldeles för täta och svaga för en koja, tallar för svårnådda, lönnar för ovanliga och björkar för klena. När vi hittat vårt träd återstod att skaffa virke. Eftersom vi alla i gruppen var fattiga den sommaren försökte vi så långt som möjligt att få tag i spillvirke. Efter att under en veckas tid frågat oss fram på byggen och tippar hade vi lyckats samla på oss en ansevärd mängd plank; tillräckligt för att bygga en behaglig koja.

Jag måste varna de som vill bygga en Talan för att väja en alltför otillgänglig plats. Vår ek låg ungefär sexhundra meter från närmsta väg och bara att bära lite plank dessa futtiga meter blev snabbt enormt påfrestande. Hur många filter man än lade mellan sin såriga axel och den knivskarpa brädan mildrades inte smärtan. I varmt klimat, omgiven av tusen flugor och med en trehundra kilos plank på en krökt rygg drabbas den mentala hälsan mer än den rent fysiska. Försök därför hitta ett bra träd nära en bra väg.

Det är nog viktigt att man har gott om tid på sig när man skall bygga. Bara att få ut alla bräder till trädet

tog oss en hel dag, så för ett effektivt arbete krävs nästan att man övernattar i området.

Vi trodde att det skulle bli nödvändigt att noggrant skissa upp trädets form, grenarnas vinklar och lägga upp en väl utmätt ritning, men då vi påbörjade själva uppsåget av virket och klättrade runt i trädet med måttband och tumstock märkte vi att det inte spelade så stor roll om inte grenarna låg i jämnhöjd med varandra om man bara gjorde ett ordentligt underrede. Vi hade fått tag på några grova stockar på en tipp, som lämpade sig utmärkt till att bygga själva stommen. Från början hade vi tänkt att surra de uppbärande bräderna runt stammen för trädets bästa, men vi övergav snart den tanken och använde grova spikar. Vi hade vattenpass med oss när vi byggde stommen för att inte få lutning på golvet och det visade sig otroligt lyckat. Se till att inte få en sned Talan; allt kommer att rulla och luta. Att göra ett stiligt underrede var inget vi eftersträvade, trots att de flesta som såg kojans skulle se den underifrån. Vi resonerade oss fram till att det var uppifrån en vacker koja skulle avnjutas och att det var bättre om den var ful under än något osäker.

Vi byggde vår Talan kring två stammar då vår ek delade på sig efter ungefär fem meter.

När underredet var klart såg det absolut inte bra ut. Plankor korsade varandra helt planlöst och det var svårt att ana hur det färdiga bygget skulle arta sig. Vi hade med oss några påsar ekbets som vi penslade in stommen med då vi tyckte att den syntes alltför tydligt underifrån. Vi funderade ett tag på att måla undersidan grön för att den skulle smälta ihop med trädets lövverk, men det skulle förmodligen ha sett konstlat ut så vi nöjde oss med bets. Färgen blev då något grådaskig vilket överensstämde väl med ekens bark.

Nästa steg blev att spika på planket, ett smärtfritt jobb som inte tog mer än en timma. Resultatet var

över förväntan. Efter diverse finsågning stod vår Talan betsad och lackad klar i trädets prasslande lövverk. Stor glädje.

Man bör vara försiktig när man arbetar så högt upp som vi gjorde. Vi hade tur med vädret och slapp under själva bygget känna på hala grenar och liknande besvärligheter (något vi brottades med under själva livet). Vi använde inte selar eller livlinor men var å andra sidan ytterst försiktiga.

Svindeln var inget som bekom oss. Märkligt nog så övervann vi höjdrädslan efter bara några minuters arbete i trädet. Tar man det bara lugnt förefaller inte marken vara mer än tre meter nedanför fötterna. Något som är extremt användbart i trädet är rep. Vi firade upp allt virke med hjälp av rep och under livet använde vi det genomgående.

Vår Talan höll oerhört bra. Vi vistades som flest fem personer i den utan problem. Visserligen var det väldigt trångt, men aldrig var det risk för att golvet skulle rämna eller på något sätt gå sönder.

Runt hela Talans kant byggde vi endast en liten upphöjning som skydd. Det var ingen risk för att vi skulle ramla ned i vaket tillstånd men möjligheten finns ju när man sover att man rullar av och an och då kan det vara skönt att känna att det finns något slutligt hinder. Den kant vi byggde skulle inte ha hindrat ett fall man vi löste det hela genom att sova på en ledd som gjorde det omöjligt för oss att ramla ned. Men bygg kanter för säkerhets skull. Det svider onekligen att ramla ned.

Vi byggde bara några dagar innan livet ut kojan med en hylla. Det lönar sig fantastiskt mycket att bygga en Talan i flera plan då man på en live, om man ska vara bosatt, oftast har med sig mycket saker. Vi hade en kista med alla mat uppställd på denna hylla, som dessutom fungerade som regnskydd (vi hade fäst

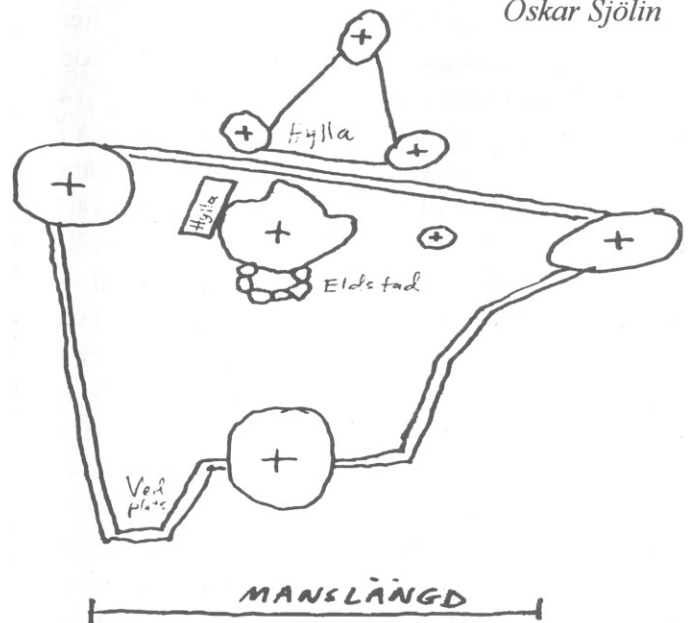
skruvar på dess undersida där vi kunde hänga säckar och bylten av olika slag).

Regn var annars det vi led mest av under livet. Vi hade löst problemet mycket dåligt, vi spände upp två tygstycken med hjälp av ett rep, men det såg varken bra ut eller skyddade nämnvärt. En tanke är att bygga ett tak över själva plattformen men det skulle ta mycket mer tid och krävas nästan dubbelt så mycket virke då grenarna sprider sig och blir svagare ju högre upp man kommer.

Att som alv bo i en trädkoja gav oss oändlig inspiration. Med tanke på den lilla mängd arbete det kostade oss borde alla som tänkt vara alver på kommande lever allvarligt fundera på att konstruera en väl fungerande väl fungerande Talan. Det är fruktansvärt kul för både en själv och andra. Det ger stämning.

Att krypa upp emot stammen och se dimman tätna där nere på fålten och höra vinden i skogen nedanför är obeskrivligt makalöst. □

Oskar Sjölin

säljes

Mycket brasilvertejp. Endast kartongvis; 18 rullar (å 50 m) 50 kr st. Större mängder till rabatterat pris.
Mikael Åkesson
tel 08-600 07 14

Handsmide. Bla svärshantag i aluminium till boffervapen. Färentuna smide, Yngve Nordmark, tel 08-560 429 16

Billiga border och band.
Carl Nordenfalk
tel 08 - 626 97 04
Latexvapen. Niklas Nilsson
tel 021-14 21 89.

Begagnad trätunna med tappkran, pris 150 kr.
Samir Belarbi
tel 08-754 45 17.

Metallrustning säljes. (1300-tal) design och hantverk av Jacob Krajcik. Rustningen

säljes hel (5000 kr) eller bitvis och består av följande delar: Armar, Axelskydd, Handskar och Ben (endast lår och knä).
Martin Jonsson tel. 08/754 22 63

Vill du annonsera (gratis) i köp/byt/sälj-spalten, skriv till Fëa Livia
c/o Samir Belarbi
753 31 Uppsala,
eller ring till Alexander Graff på telnr: 08-96 73 76.
I händelse av telefonsvarare, tala tydligt, berätta vad du vill köpa/byta/sälja och nämna ditt pris.
Av sluta med fullständigt namn och telefonnummer. Naturligtvis är spalten endast avsedd för handel med saker som har liveanknytning.

Livetips:

Det Stora Mörkret

fantasy-live 21-23 maj 1993.

I regi av Kenneth Långström, Magnus de Pourbaix, Anna-Carin Grönlund, Gabriella Kantor samt Dick Johansson i samarbete med Aktiv Ungdom, Haninge.

Ytterligare en fantasy-live, tänker du kanske och kanske har du rätt. Man kan gott och väl säga att det förhåller sig så, men bakom kulisserna stånkar ett annat maskineri. Det Stora Mörkret är inte bara en live i mängden, utan en förlöpare för ett helt nytt fantasy-universum där nya äventyr och intriger ska finna en hemvist. Vår tanke bakom världen är att den ska vara ny, fräsch och framför allt annorlunda, men utan att för den del avvika från de invanda rutinerna. Basen och livgivaren för världen är tänkt att vara en integrerad live-, högtids- och rollspelsverksamhet. Om gensvaret är starkt nog kan även krönikor och historier från en rollspelsbaserad inriktning från spelarnas håll kunna ge bränsle till fler "moduler" och evenemang. Är det inte dags för Live-Kampanjspel, kanske? Att till varje live hitta på en ny karaktär och om börsen håller, sy upp lite nya "anpassade" kläder, kan vara lite påfrestande i längden, för att inte säga förvirrande. Möjligheten att skapa sig en karaktär eller flera med siktet inställt på framtiden kanske kan vara lockande och vi hoppas detta till och med kan vara uppeggande. För att slå farhågorna ur er som gissar att denna värld kommer att vara en direkt efterapning av kända beprövade recept, kan jag avslöja att vi är inriktade på att försöka, så gott det går, bryta mot den allmänna mentaliteten. Jaha, och vad menas med det då? Jo, vi har väl alla vant oss vid de återkommande scenarior t ex fridfulla lantliga idyller med godtrogna, gästfria bybor utan ont uppsåt eller motsatsen: skumma figurer i mörka och skumma stadskvarter vars hela liv går ut på

en enda sak - skaffa sig rikedom, ohederligt. Med en rykande färsk, ännu icke rörd värld i våra händer har vi valt att bryta mot sensmoral och idéernas rutin. Här kan t ex bybefolkningen vara blodtörstig och vanvettig. Prinsessorna eller de kidnappade sönerna vara formidabla bestar som inte drar sig för att liera sig med sina fäders fiender. Glamorösa 'skumma' kvarter med välbärgade stortjuvar som har rikets regent och delar av dennes hov inbjudna som gäster för att beskåda grymma gladiatorspel. Exempler är många och endast fantasin håller i tyglarna - nästan. Gränser finns för allting när det kommer till kritan. Vi ser vårt projekt som seriöst och det kommer i fortsättningen att behandlas sålunda. Vi har tagit fram en gudavärld, ett språk, nydanade 'gamla' raser. Borta är de smäckra alverna, istället har vi Fhurier, ett segt, stolt och synnerligen brutalt alvsläkte. R'lin, Kaos söner - ett grymt magikersläkte, etc. Om nu Det Stora Mörkret artar sig väl - på spelarnas nåd, kan vi kanske få till en fortsättning och vi välkomnar andra föreningar att ta del av vår värld och tillsammans med oss skapa än mer än vad vi kan erbjuda idag. För sedlighetens skull känner jag mig manad att även berätta lite om Liven. Det Stora Mörkret utspelar sig på en värld som är döpt till Chennea - spelbrädet. Universumets två huvudsakliga gudamanifestationer, Ordning och Kaos har sedan skapelsen valt att utkämpat sina duster på denna värld. Det nuvarande läget är vad man i Schack kallar... 'Schack'. Kaos har totalt utmanövrerat Ordning och världen ligger på gränsen till förintelse. En-

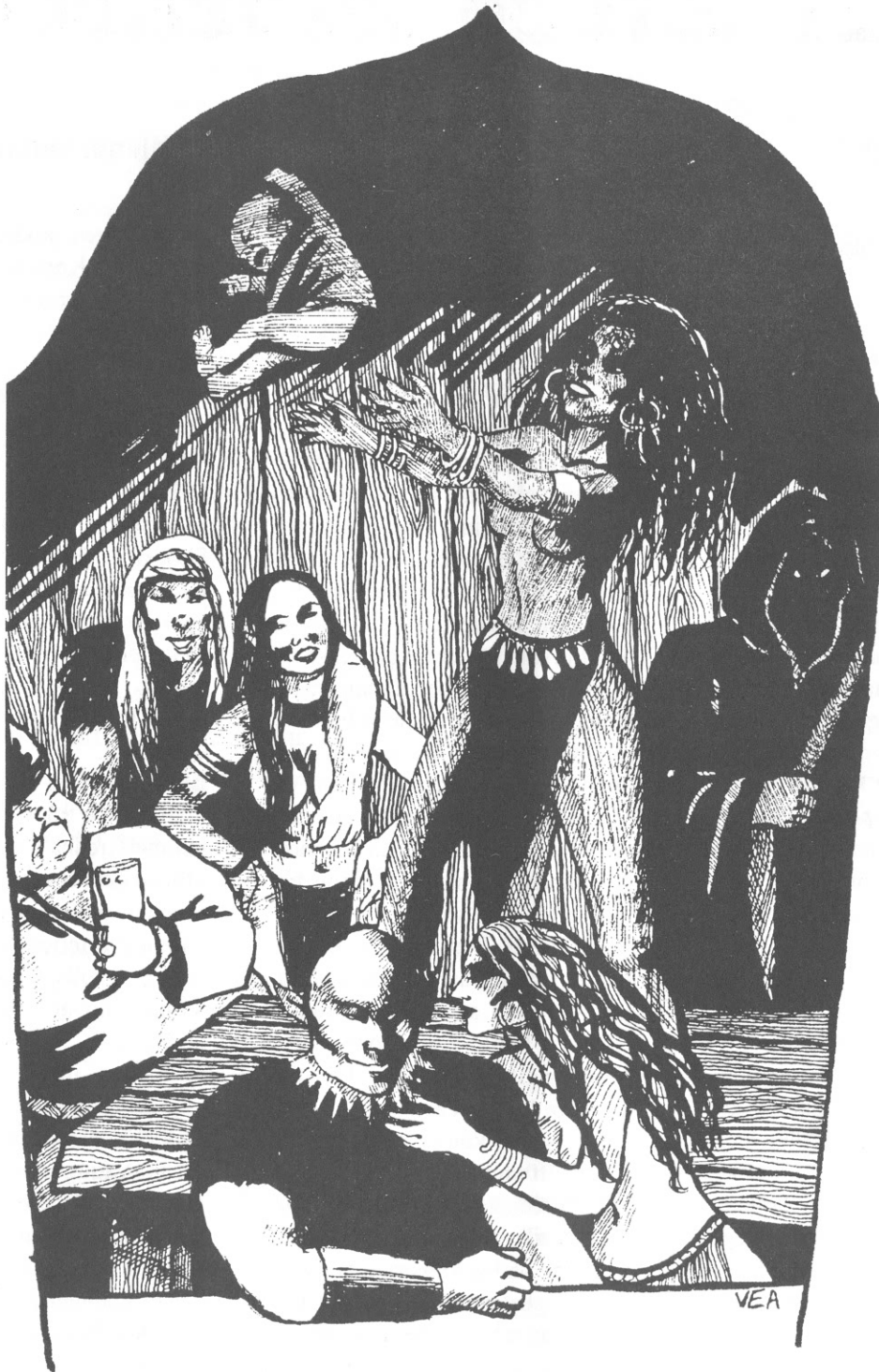
dast en liten landrensa har blivit sparad och Kaos drar allt närmare. Turligtvis ligger världens öde i händerna på de överlevande. - Vad som ställer till problem, är att det är flera som konkurrerar om vem som ska rädda världen. Och inte nog med det - här hopas rasmötsättningarna! Byborna utkämpar ett krig mot Svartfolket medan Dvärgar och Skogsfolk försöker värja sig från Kaos anhang samt att de döda går igen! Frågan är om det blir 'Schack Matt' eller om världen kommer att räddas. Som jag sagt tidigare, blir slutet kanske inte direkt vad alla väntat sig.

Liven är en tre dagar lång 'seriös' fantasy-live som går under Kristi himmelfärdshelgen 21-23 Maj och utlovat gott är mycket pyrotekniska effekter, mumsiga intriger med betoning på action. Livens betoning ligger på rollspel och realism. Vi har utlovat ett deltagarantal på mellan 160-200 personer, men om vi kommer upp i nämnda antal är upp till er där ute. Vi har vid skrivande stund (februari) ganska exakt etthundratjugo anmälda och vi kommer ha öppna portar ända fram till två veckor innan liven. Deltagaravgiften ligger nu på 260 kronor och därtill kommer porto på 20 kronor (6 st maffiga livekompendier vilka behandlar bl a världen, legender, språk samt en introduktion till live). För Information om liven eller om den nya spelvärlden, ring eller skriv till vårt ansikte utåt - Magnus de Pourbaix, Valfiskens g. 790, 136 64 Haninge, 08-745 09 44. PostGiroNr 644 22 55-3.

Vi riktar ett varmt tack till Fëa Livia för utrymmet. □

Kenneth Långström

FÄA LIVIA går på horhus

15 januari:

Det var skönt att stänga dörren bakom sig, lämna kylan och kvällsregnet där ute, och kliva in i värmen. Innan vi gick in i själva lokalen, snyggade vi till oss lite ute i trapphuset, väl medvetna om att ett propert yttre är ett måste i vår branch. "Vi" var ett

sällskap om fyra unga män, gigolos, anförda av vår hallick herr Benny Båt.

I detsamma som vi klev in på "Gyllene bocken" möttes vi av en underlig syn: En svartklädd kvinna (som senare visade sig vara stället föreståndarinna) stod på ett av

borden och talade med hög röst till folk-hopen:

"...och här är en present till alla pedofiler!" avslutade hon sitt tal i det att hon slungade iväg ett spädbarn (jag bad till alla goda makter att det var dödfött) ut över församlingens huvuden. Tydligen hade en av de på "Gyllene Bocken" anställda hororna fått oönskad avkomma.

Efter denna chockerande inledning började jag söka mig runt för att leta efter tänkbara kunder. Stället var fullt. Mat och vin fanns i riklig mängd, det dansades och sjöngs, i ett nödtorftigt avskärmat utrymme arbetade skökorna oblygt med sina kunder. Här och var kunde jag finna en förnäm adelsfröken på vift som betalade en slant för en stunds spirituellt konversation, men för övrigt var affärerna dåliga.

Plötsligt hördes skrik genom trängseln: En överförfriskad bråkmakare hade grabbat tag i en kvinna och försökte nu mot hennes vilja att dra henne därifrån. Ett kort tumult uppstod då alla handlingskraftiga karlar (själv bistod jag mycket djärvt med uppmuntrande tillrop som: "Tag fast honom!") trängde sig fram mot utgången, genom vilken förövaren tydligen hade smitit. Strax gav man dock upp tankarna på hjältedåd och återgick till mat, dryck och hor.

Affärerna fortsatte att gå dåligt. Visserligen hörde jag vid ett tillfälle någon av mina kollegor utbrista: "Håll fingrarna i styr, annars kan jag bli dyr!" (vår traditionella fras för att trissa upp priset) men jag misstänkte att det nog mest var en tom chose.

Snart stod det dock klart att våran verksamhet inte sågs på med blida ögon av "Gyllene Bockens" anställda. Överallt talades det om

"illegal konkurrens" och rätt som det var fann jag mig vara utmanad på duell av en karl som tydligen kände sig tvungen att ta de stackars skökornas parti. Trots att jag försäkrade att jag var en älskare och inte en krigare framhärjade han, och det ville sig inte bättre än att jag fick lura min fjollige kollega Linus att slåss i mitt ställe.

Duellen blev kort och brutal. Hela "Gyllene Bockens" klientel samlades på ställets gårdsplan och såg på när Linus blev nermejad. Jag såg herr Benny Båt göra en missnöjd grimas när Linus segnade till marken och jag misstänkte att han inte var riktigt nöjd med hur kvällen fortlöpte.

Och plötsligt...började något förändras: jag hörde folk tala om att bege sig vidare österut (tydligen till "East" vid Stureplan) och förstod att mini-liven var över. Jenny Alge, kvällens arrangör, tackade alla för att de hade kommit och Robert Weitz presenterade sin kommande live "Gripenklos hemlighet". "Gyllene Bocken" hade stängt för denna kväll.

När jag träffade Jenny Alge några dagar senare för att intervjua henne om arrangemanget, hade hon klätt av sig sin bordellmammeroll och verkade inte alls vara en sådan typ som slänger spädbarn genom luften. Hon sade också att man absolut inte borde romantisera prostitution, inte ens på live, att det vore att håna andra människors olycka.

PÅ VILKET SÄTT VAR "GYLLENE BOCKEN" KNUTEN TILL "GRIPENKLOS HEMLIGHET"?

"Värdshuset/bordellen "Gyllene bocken" kommer att finnas i byn på "Gripenklos hemlighet". Samma personer som var an-

ställda där i fredags kommer att finnas där då."

ROBERTWEITZ(som arrangerar Gripenklos..., vilket Jenny Alge inte gör) **BERÄTTADE ATT DET KOMMER ATT FINNAS EN STOR BORGKULISS PÅ LIVEN. VAD ANSER DU OM DET?**

"Nja... om alla spelar sina roller seriöst behöver inte en kuliss vara störande, folk brukar ju nöja sig med presseningshus...Men visst är det en kompromiss, det ideala vore ju strålande rollspel plus riktig rekvisita."

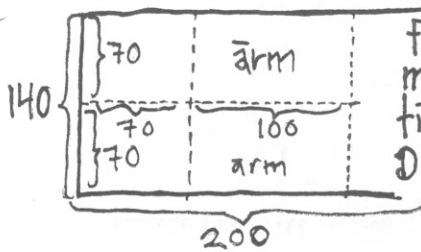
ALLA LIVEARRANGÖRER MED SJÄLVAKTNING HÄVDAR ATT PÅ DERAS LIVEÄR DET ROLLSPELET OCH INTE UTRUSTNINGEN SOM ÄR DET VÄSENTLIGA. HUR TROR DU ATT MAN SOM ARRANGÖR KAN BÄRA SIG ÅT FÖR ATT FÅ ALLA ATT DELA DEN UPPFATTNINGEN?

"Jag tror att det fungerar om arrangörerna är stränga och säger att "om ni ändå tänker prata offliveprat kan ni lika gärna åka hem." Sedan tror jag att man som arrangör kan uppmuntra deltagarnas rollspelssatsning mycket genom att ha välgjorda intriger, gärna sådana som inte kräver att man använder något våld. Min erfarenhet är också att om det finns svartfolk på live, så kommer de som bara är ute efter att slåss. Och med svartfolk behöver man ju inte leta efter en anledning till slagsmål.

Jenny Alge har skrivit en artikel om Live i tidningen "Opsis Kallopsis" februari nummer. □

Staffan Rishund

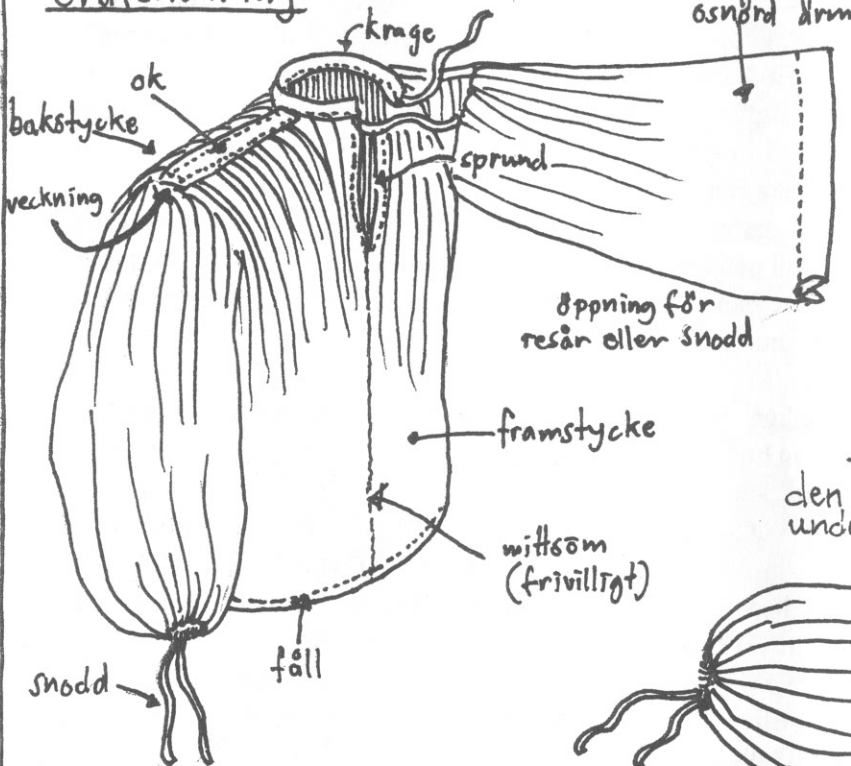
Den medeltida pösskjortan

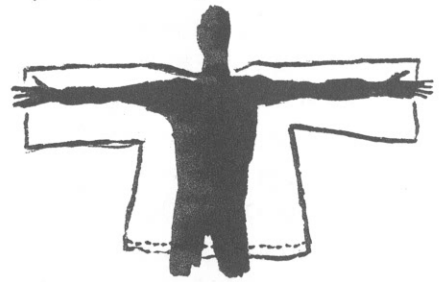
förslag till hur man kan klippa till ett stycke med måtten 140x200 för att få ut delar till en komplett pösskjorta.

De två första till fram resp. bakstycke och de två andra till armar. Resten används till krage, ok, snoddar mm.

Ordförklaring:

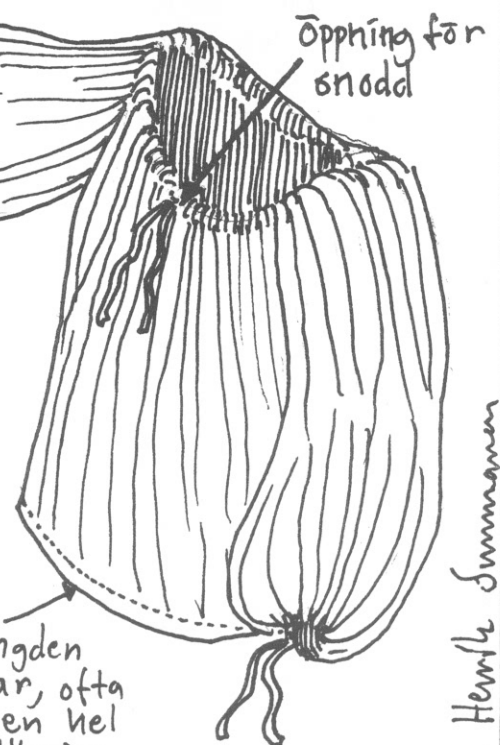
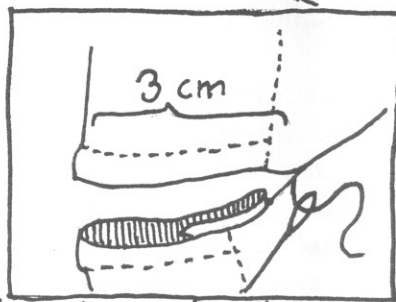
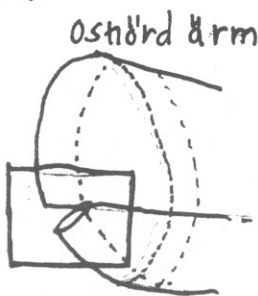
lämplig passform (med oåtsnörda armar)

Kvinnosärken

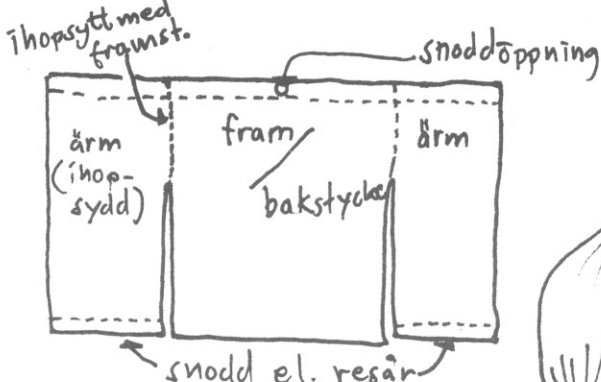
den typ av blus man kan se tex under ett snörliv.

fig. 1
ärmarna

denna söm är enklast, att sy när ärmen ännu inte är ihopsydd!

Kvinnosärkens stycken och hur de sätts ihop.

längden varierar, ofta är det en hel underklänning.

halvt åtdragen

fig. 1. är den enda som är gemensam för de båda plaggen, eftersom kvinnosärken inte har varken ok el. krage så förekommer ingen veckning.

Den medeltida pössskjortan

Jag har förvånansvärt ofta stött på live-deltagare som ser den för senare medeltid så karaktäristiska undersärken eller pös-skjortan som ett problem, de tycker att den svår att efterlikna och man ser därför en hel del överskottslagertröjor där man hellre sett en undersärk. Det finns ju också de som inte gör sig besvär att sy en skjorta utan istället kränger på sig en vanlig uttjänad gammal skjorta som gör att de i soligt och varmt väder lätt kan förväxlas med sjabbigakungs-trädgårdslodisar. Jag tror dessutom att man om man känner sig som sin rollperson ända in på livet spelar bättre eller i alla fall får en större upplevelse av tillställningen, för vem vill se sin gamla skräpskjorta på de bistra morgonstunder som ändå brukar vara svåra att uppehålla någon stämning på. Min beskrivning av hur man kan skapa en pössskjorta modell 14- 1600-tal har tyvärr inget historiskt mönster som underlag men jag kan garantera att man inte blir besviken om man följer instruktionerna korrekt.

Material

Det tyg som historiskt sätt var i bruk för detta ändamål var tunn linneväv, något naturfärgad. Eftersom linne är dyrare än bomull och det dessutom finns bomullstyg som ser ut nästan exakt som linne så rekommenderar jag bomull. För de som inte är så noga, till exempel jag, så finns ju alltid stuvbitar av gammal vit blekt bomull och den duger utmärkt. Lakansväv är och kommer alltid att förbli lakansväv, det syns att man använt ett lakan. Det är dessutom alldeles för styvt och tjockt för att man ska få det vackra plisserade fallet som tunnare tyg ger. Det behövs ca 2 m tyg till en pössskjorta (140 cm brett), men själv föredrar jag mer eftersom man då kan få ett luftigare fall. Det kan för den som är noga med sin roll vara bra att veta att ju mer tyg i skjortan desto rikare bärare, vill man spela bonde kan det alltså passa bättre med en smal och enkel särk medans adelsmannen bör bära en skjorta av gigantiska mått. Mot 1500-talet till så blev tygerna billigare och det kunde vara svårt att se vem som var adel och vem som var tjänare, ty tjänstefolket hade så vida ärmar att de doppade dem i soppan de skulle servera.

Man behöver fyra större tygstycken av de ungefärliga måtten 70x100 cm, och till detta kommer sen de småbitar som ska bli krage, ok och om man vill snören. Först av allt klipper man till bitarna efter nedanstående beskrivning, sedan måste man sicksacka kanterna så att de inte repar upp sig när man tvättar skjortan.

Det ges här också en kort beskrivning av kvinnosärken som var i bruk under renässansperioden. Den användes också av män i vissa modeller. Enkelheten består av att man helt enkelt syr ihop de fyra delarna med varandra direkt, och sätter en snodd i överkanten (se ill.) och alltså så blir ärmarnas överdel en del av kragen. Det vanligaste felet man gör brukar vara att man inte har tillräckligt långt stycke ärm som sitter ihop med fram/bakstycket vilket resulterar i att skjortan smiter åt i armhålan. Man kan gott vara generös med det måttet eftersom sömmen inte syns ändå under till exempel ett snörliv.

Ärmarna består av ett fyrkantigt stycke som i normal storlek blir ungefär 70x100 cm, vill man ha vidare ärmar kan man öka till 120 cm vidd eller ännu mer och om man har långa armar måste man öka längden med någon dm. Den totala längden ärm-ok-krage-ok-ärm måste vara minst 30-40 cm längre än kroppsmåttet handled till handled annars missar man mycket av pösigheten i plagget. När bitarna har förberetts ska den sida som ska snöras åt fällas in med ca 3 cm tillgodo för snörningen, (se fig 1) sedan kan man sy ihop ärmsidan. Glöm inte att alltid vända alla sömmar åt insidan.

Fram och bakstycke

Fram och bakstycket består av två bitar på ca 70x100 cm. Vill man ha en lång särk så kan man öka från 70 upp till 120 cm och då har man fått en nattskjorta till knäna. Det kan vara en fördel att ha en kort skjorta om man hade tänkt att stoppa ner den i åtsittande trikåbyxor, för en lång skjorta lägger sig alltid som en bulle runt höften, föga klädsamt. Vill man ha en större skjorta kan man öka nästan hur mycket som helst men jag tycker att det räcker med upp till 150 cm bredd. Bitarna klipps till efter anvis-

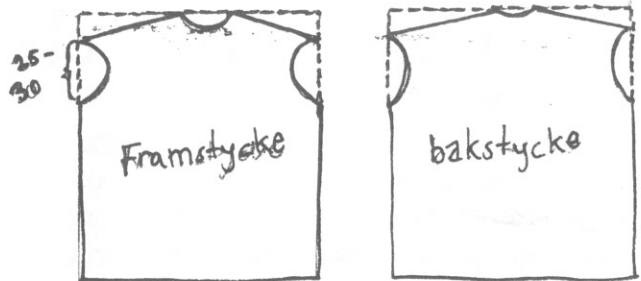
ningar (se fig 2). Om man vill ha en liten skjorta med mindre omfång och så lite "pös" som möjligt så är det extra viktigt att man följer mönstret. Vid större plagg däremot så kan det nästan kvitta om man har skurit till bitarna över huvud taget. Krag- och hals-stycket måste dock alltid noggrant klippas till efter mått. Tänk på att stycken som veckas måste klippas större än måtten eftersom de blir mindre när de har veckats.

Sprundet på framsidan av skjortan kan göras i princip hur djupt som helst men ca 20 cm är att rekommendera, vid mindre kan det vara svårt att få skjortan över huvudet. För att inte tyget ska brista vid sprundets slut måste man göra en stadig trådfästelse där, och om man vill så kan man låta sprundets söm gå ned över hela framstycket (fig 3).

När man har klippt till oket (fig 4) och förberett så kan man sätta ihop bakstycket med framstycket över de två axelpartierna. Det är nu som den karaktäristiska "veckningen" ska göras (fig 5) och den kan vara svår till en början. Det finns minst två sätt att vecka tyget, och dessa visar jag här. Den första varianten är den enklaste eftersom man kan vika tyget med lätthet samtidigt som man syr över det. Det andra är något svårare och man kan behöva hjälpmedel som tejp för att få tyget att ligga som man vill. Veckning behöver bara göras över okpartiet och kragen, i ärmarna är det en snodd som drar åt tyget med ungefär samma effekt. Om man vill kan man som jag sätta i resår i ärmarna istället för snören eftersom dessa är så gott som omöjliga att knyta själv, man missar lite av stämningen men man gör det åtskilligt bekvämare.

Om man tycker att man har lyckats med oken, det vill säga har fått dem lika långa och lika vackra, så kan man börja sy fast kragen (fig 6). Kragen bör vara låg om man inte ger sig in på den stiliga

Fig 2. fram + bakstyckets tillskärning.

måtten är ungefärliga, framstyckets halsöppning måste vara djupare än bakstyckets. Tillskärning är onödig om man syr en mkt pösig särk. Alla kanter måste sicksäckas.

Fig 3. Framstyckets sprund

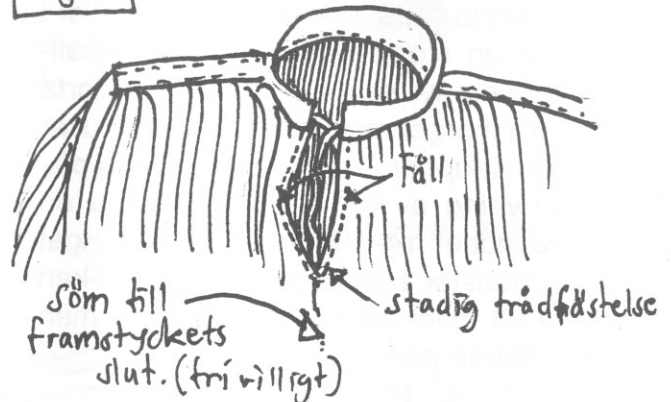
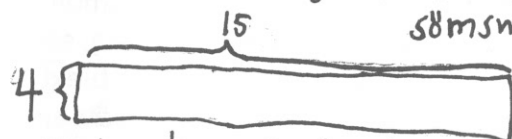

Fig 4 oket

måtten är ungefärliga, glöm ej sömsmån.

Zicksacka alla kanter, två ok ska klippas till. Det brukar underlätta om kragen har samma storlek som oket, man kan då riva en remsa ur tyget.

Fig 5

Det kan underlätta med tejp som håller fast veckningen.

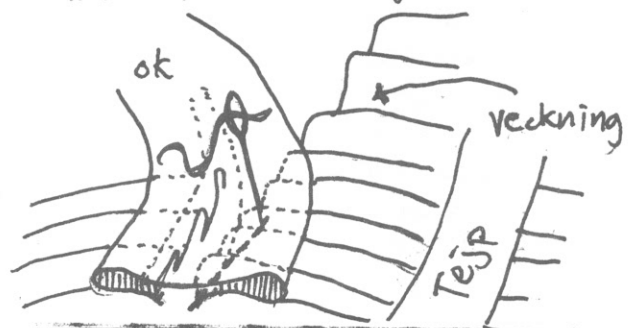
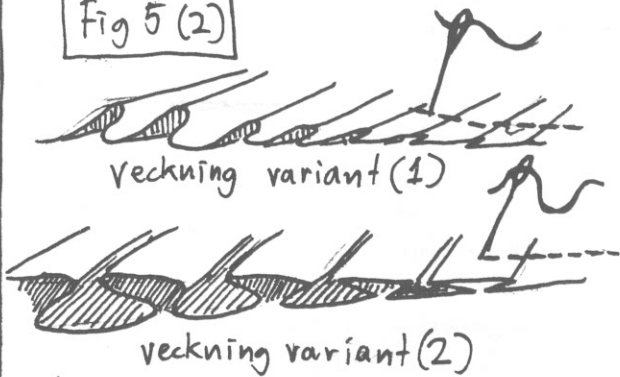
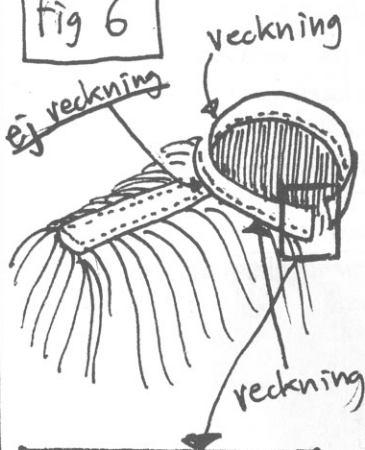

Fig 5 (2)

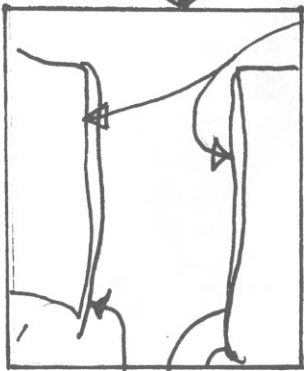
den andra varianten är svårare men mer estetisk.

Fig 6

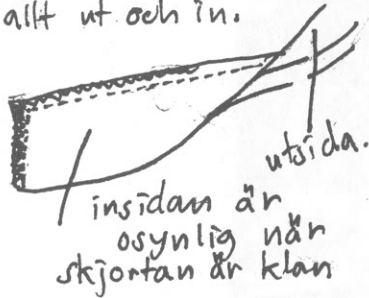
veckning runt om hela kragen utom vid oken.

Tänk på att framt bakstycket blir mindre när det veckas. Ta med det i måtten.

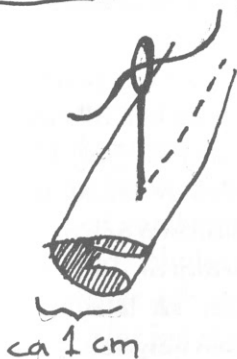
kragen skall vara vändsydd.

Dvs. du syr kragen med zickzagsöm utåt och vändem sedan allt ut och in.

placering av snodd.

Fig 7.

snodden sys fast på insidan av plagget. precis under kragen.

Det ger ett mkt. enhetligt intryck om snoddarna är sydda av samma tyg som skjortan, och inte är köpta.

spanska veckade ståkragen som var populär omkring år 1600. Givetvis kan man också sy en högre krage och vika ned den, detta ger en för mig personligen starkare fantasy-känsla, men för andra kan den ge intrycket att man tagit inspiration från en gammal Errol Flynn-version av Robin Hood. Man gör ofta klokt i att nåla på kragen en gång innan man syr dit den eftersom det inte är speciellt snyggt med en för liten krage. Det är också viktigt att kragen sys på dubbelvikt för att den ska bli så stabil att den står upp.

När man syr fast ärmarna är det viktigt att kontrollera att ärmsömmen sitter på undersidan och att man syr fast plagget med rätsida mot rätsida och inte avig-sida.

Snoddar till snörning och krage, om man inte vill ha metallspänne typ hyska och hake, görs av spillbitar enligt fig 7.

Några tips

Sy med rätt sorts nål i symaskinen annars kan man förstöra tyget, du kan alltså inte använda en skinn-nål eftersom den med sina slipade kanter skär sönder det tunna tyget. Använd istället en vanlig bomullsnål. Om du nålar ihop hela skjortan innan du syr den (vilket jag vet är mycket ovanligt) prova den då ut och in så slipper du få nålar i dig, det är dessutom lättare att ändra eventuella fel. Plisserat och mönstrat tyg måste alltid vändas åt rätt håll innan man klipper till det. Prova gärna först med att sy en stor skjorta för dessa är lättast att få att passa, även om man har gjort något fel. Lycka till med det plagg som kan få dig att känna dig fulländad även i bara underkläderna. □

Henrik Summanen

Under "Trommes Lott" (aug.92) spelade jag rollen som Nemus Brix, länsherre från det demokratiska riket Arkhatyn. Här är den personlighetsbeskrivning som jag skickade in till arrangörerna någon månad innan Liven:

Nemus Brix

Vad minns jag av min barndom?
Jnte mycket. Ensamma eftermiddagar i mitt rum i det stora huset i Arkhon.*1
Tjänstefolkets slammer från bottenvåningen.
Jag minns rädslan för min far, hans skäg-

dar, nytt liv. Och därmed hade min vandring bort från föräldrar och barndom börjat.

Tio år gammal. En liten pojke i fina kläder och arrogant uppsyn dricker fruktdryck på en uteservering. Arkhons eftermiddagssorl, den stålblanka himlen, den lilla pojkens klara ögon som betraktar människorna därnere på gatan. Han sänker koppen. Ett leende krusar läpparna - ironiskt, överlägset. Äcklat.

Fram till tio års ålder var människorna så långt borta - på bjudningarna som min far höll, eller i böckerna som jag läste - där fick man intryck av att människorna var tysta och stolta, hemlighetsfulla. Döm då

giga stränga ansikte. Och jag minns min mor, denna grå undanflyende gestalt som aldrig vågade möta min blick. Tidigt började jag förakta henne.

Litteraturen blev min första fasta hållpunkt i detta mitt barndomshav av ändlös tid utan innebörd. Mina föräldrar läste inte mycket men de hade ändå hunnit samla på sig en del böcker. För en liten pojke som har levt i skuggorna i hela sitt liv är de första böckerna fulla av magi; portar till nya värl-

om min förvåning då jag började färdas utomhus själv och fick se att så inte alls var fallet. Människor var ju dumma. Jag betraktade dem uppifrån, alltmer medveten om det stora avståndet mellan mig och dem. Tankarna gick till mina föräldrar - min far Leonard Brix, varvsägare, så löjeväckande i sin bild av sig själv som betydelsefull. Och min mor, Firyna, bara ännu en av dessa svaga obetydliga människor.

Fram till femton år läste jag, stude-

rade människor och avskiljde mig i tankarna från dem. Jag var nu i den åldern då det ansågs vara helt i sin ordning att jag på egen hand började undersöka världen. Därför sade inte mina föräldrar någonting om mina stads-vandringar eller om böckerna jag läste. De var helt övertygade om att jag en dag skulle överta min fars jobb. Mina planer höll jag hemliga. Jag visste att jag var ämnad för något stort, nu gällde det bara att uttröna vad.

När jag var sexton år fann jag för första gången något som jag kunde tro på och respektera. Sällskapet hette Portväktarna och var högst hemligt. De försökte genom ritualer, offer och med hjälp av gamla skrifter att finna den försvunna magiska gnistan.*2 Under ett par år var jag starkt engagerad i detta sökande. Efter en tid tappade jag dock min respekt. Jag irriterade mig på att inga människor, inte ens dessa som jag först hade uppfattat som auktoriteter, kunde fullfölja sina visioner. Alla människor satte upp osynliga hinder för sig själva. De kallade dessa hinder för moral. Jag hånlog åt sådana begrepp. Jag lämnade Portväktarna som 18-åring. Mitt motto var nu att inte låta någonting hindra mig. Min inställning hade drag från flera filosofiska läror: Elitism ("Jag är utvald, jag har någonting att utföra. Detta måste genomföras även om det innebär att jag måste trampa ned mindre utvalda människor i min väg."), Existentialism ("Jag förnekar inte att du har lika stor rätt att försvara dig mot mig, som jag har att slå dig. Jag utnyttjar min rätt, sedan är det upp till dig hur du vill göra.") Redan i tonåren började jag bli känd i Arkhons undre kretsar som en kall och hänsynslös person.

Jag hade nu gjort mitt inträde i denna underjordiska värld. Hela atmosfären - detta att stå utanför samhällets gängse normer och lagar, kändes stimulerande. Jag började röka en vanlig drog - karha, en slags tobak som vid inhalering gav sällsamma hallucinationer och vidgade medvetandet.

När jag var nitton år kom jag i kontakt med Belard, en karharökande man som gjorde skulpturer av levande kroppar, och senare, allteftersom hans drogkonsumtion

blev större med färska lik. Jag blev hans lärling. I kretsen kring Belard fanns också Jutus Tesserman och vi började snart att umgås. Jutus var homosexuell, några år yngre än jag, och en man med en brinnande passion för våld, alkemi, magi mm. Jag både fascinerades och oroades av hans vansinniga idéer, hans impulsivitet och hängivna engagemang, som stod i så skarp kontrast till min absoluta kyla. Belard blev till slut oförsiktig i sitt karhatöcken. Jag och Jutus flydde fältet i sista sekunden. Strax efter fångslades och avrättades Belard. Jag tog lärdom av detta och skar ned på min egen drogkonsumtion. Det gällde att vara försiktig. Fram till 25 års ålder levde jag ett slags perverterat dandyliv i Arkhons undre societetsvärld. Mina föräldrar försåg mig med pengar i tron att jag sysslade med privata studier. Jag drevs av en lust att utforska allt och av denna inre visshet att min tid skulle komma och att jag då måste vara så väl förberedd som möjligt. Jag sysslade med drogexperiment, studerade alkemi, magihistoria och ockultism, deltog i seanser och mässor hållna i syftet att utvidga sinnet, att återfinna magin. Dessa verksamheter hade ofta inslag av blodsoffer och sexorgier. Jag intresserades av Jutus homosexualitet och under en period hade vi två ett slags förhållande. Från min sida var det hela ett experiment, mycket analytiskt och känslolöst. Jag har egentligen aldrig varit särskilt intresserad av sex, annat än i studiesyfte.

En episod från denna kringflackande, sökande tid som är värd att nämna är den om när jag jagades av några mordlystna dyrkare av Godog, Ar-Newalihs*3 dödfödde son. De anklagade mig, helt utan grunder, för att ha stulit deras heliga skrift. Jag fick rådet att gömma mig hos en kvinna vid namn Sirtra Sorta, som hade ett visst rykte i de kretsar jag umgicks i. Jag följde rådet och togs mycket riktigt omhand av Sirtra. Det var en sällsam kvinna, hon blev min älskarinna under det halvår som jag var inlåst i hennes hus. Varje natt kunde jag höra henne mumla långa ramsor bakom sin stängda dörr. I de långa verserna på okänt språk kunde jag känna igen namnen på de män som jagade

mig. Den sista natten när vi låg med varann, bet hon utan förvarning ett stycke kött ur mitt lår. "Som betalning", mumlade hon och lindade in köttbiten i en duk. Morgonen därpå sade hon att jag kunde ge mig av, jag skulle inte vara jagad längre. Ung som jag var blev avskedet en smärtefull stund för mig. Har jag någonsin känt något som liknar förälskelse så var det för henne. Jag lovade att komma tillbaka och hämta henne den dag jag fick makt i världen. Hon log överseende åt mitt löfte.

Hon hade rätt. Jag var inte jagad längre. Mina förföljare var som uppslukade av jorden. Ingen av dem jag frågade visste heller var de hade blivit av.

Jag fortsatte att söka efter något att tro på - någon slags auktoritet som jag skulle kunna respektera. Under långa perioder drog jag bara runt, prövade allt möjligt, sökte än här, än där.

Men det hände att en särskild inriktning eller kult fångade hela mitt intresse för en begränsad tid. En sådan sammanslutning var Befriarna, ett politiskt sällskap som strävade efter att underminera demokratin i Arkhatyn och återinföra diktatur. Under en annan period deltog jag helhjärtat i en grupp bestående av societetsungdomar som såg som sin plikt att utrota fattigslöddret från arkhons gator och torg. Även Jutus var medlem i detta sällskap. Ännu en sekt som under en period åtnjöt mitt fulla intresse var Phallar, ett sällskap som genomförde mycket ambitiösa orgier i syfte att skapa en gynnsam atmosfär för den magiska lågans återfödelse. En speciell företeelse under dessa orgier var att alla inblandade sminkade sitt ansikte på ett vis som sades förstärka kraftflödet. Det händer än idag att jag låter sminka mig på detta sätt.

Vid 25 års ålder förstod jag att nu var tiden kommen för mig att skaffa ett yrke och en egen inkomst. Detta tilltalade mig inte men mina föräldrars förmögenhet skulle inte räcka för mitt utsvävande leverne alltför länge. Möjligheten att skaffa mig en hög position var också något som lockade.

Så mina föräldrar betalade den sky-

höga avgiften för undervisning vid Arkhons politiska akademi åt mig. Jutus studerade där samtidigt som jag men lämnade senare Arkhatyn för att studera vid Armstarkes krigsskola i Eira Urmatyn.

Detta blev en omvälvande period i mitt liv. Jag blev snart en mönsterelev, allt talade för att jag skulle ha en lysande karriär framför mig när jag lämnade akademien. Men jag insåg också att mitt blivande yrke som offentlig person skulle tvinga mig till återhållsamhet i allt det som jag dittills hade levat för. Jag skulle bli tvungen att anpassa mig.

Under kanske ett års tid rasade denna konflikt inom mig och såhär i efterhand tror jag att den perioden var ett sista vägskäl för mig. Då, och aldrig efteråt hade jag möjligheten att helt vända ryggen åt mitt destruktiva hänsynslösa leverne och slå in på en väg som skulle leda till något helt annat. Ena dagen kunde jag vara inåtvänd och grubblande och på väg att omvärdera allt mitt liv. Nästa dag kände jag hur allt som jag fram till dess hade hållit för viktigt, hotades av dessa framtida levnadsvillkor: Ansvar, offentlighet, yrke, rykte... Under sådana dagar kunde jag plötsligt utföra de allra vidrigaste dåd, och på ett mycket oförsiktigare sätt än någonsin förut. Vid ett av dessa dåd hade jag med mig en skolkamrat - Birger. Det visade sig strax att det hade varit ett förhastat beslut av mig; Birger började uppträda allt underligare, chockskadad som han var efter dådet. Jag blev tvungen att döda honom, men något gick fel. Jag slarvade och var nära att åka fast.

För första gången i mitt liv härjades jag av själväckel och samvetsqual. Jag började alltmer ifrågasätta mina handlingar och mitt sätt att leva. Att jag för tillfället inte hade någon kontakt med Jutus bidrog också till att jag började tänka i dessa nya banor. Min tro djupnade. Fram till dess hade jag kallat mig för ömsom ateist, ömsom tvivlare. Som en revolt mot dessa nya mjukare sidor hos mig själv tog jag kontakt med två andra män på akademien som jag visste hade

mycket underliga intressen. Tillsammans men dem kidnappade jag en ung flicka från ett av Arkhons fattigare kvarter. Vi fångslade henne och försökte, yra av "experimentslusta", få en pungråtta att para sig med henne. Råtтан rymde och vi dödade flickan.

Dådet förföljde mig i tankarna. Långsamt mognade ett beslut inom mig, ett beslut som hade varit otänkbart för bara ett år sedan: Jag skulle bikta mig. Sagt och gjort - jag uppsökte en av arkhons kyrkor och avlade en ärlig bikt (jag berättade dock

Vid 32 års ålder lämnade jag den politiska akademien med utmärkta betyg och bosatte mig genast i Fyr-land, ett av rikets största län som låg utmed kusten strax norr om Arkhon och som inneslöt Nyby*4. Jag visste nämligen att det tre år senare skulle hållas ett länsherre-val där. Jag började värva röster. Vagel fanns hela tiden vid min sida vilket gav folket intrycket av mig som en djupt troende och from man. Vagel hade redan börjat stiga inom den kyrkliga hierarkin. Vi hade gjort en överenskommelse att om han hjälpte mig att

endast om händelsen med flickan och pungråtten). Knappt hade jag lämnat kyrkan, förvirrad och omtumlad, förrän en man i prästsärk kom ifatt mig. Han presenterade sig som Vagel af Pitte och sade att han var den som hade lyssnat på min bikt. Han hade funnit den mycket intressant. Det förvånade mig givetvis att höra en präst säga så. Vagel ansåg att folk ur högre samhällsskikt och med god utbildning hade rätt till en del utsvävningar. Denna inställning fascinerade mig. Vi började umgås lite grand och sakta men säkert fördes jag med hjälp av Vagel tillbaka till mitt gamla sätt att se på livet.

vinna valet skulle jag lägga ett gott ord om honom inför stora rådet*5 så att han till slut skulle få möjlighet att bli överstepräst.

Jag jobbade hårt med att värva röster. Den gamle länsherren var impopulär och förutom honom hade jag bara två verkligt farliga rivaler, av vilka bara den ena hade studerat på en politisk akademi.

Mina vänner Jutus (som nu hade kommit tillbaka från Armstarkes krigsskola) och Vagel träffade varandra för första gången på ett glamoröst gästabad i Arkhon, till vilket endast sådana som hade studerat vid någon av de politiska akademierna var bjudna.

Jag hade dragit mig undan från festviolet för en stund och satt mig ned vid den magnifika öppna spisen i salens kortända, när jag fick syn på vagel i trängseln. På hans blick kunde jag se att han var starkt berusad. När vi något senare blev ensamma ute på en balkong började han göra närmanden mot mig. Jag skrattade och avvärjde honom vänligt varpå jag kallade efter Jutus. De två fann varandra ögonblickligen och jag studerade dem medan de hånglade.

Vagel och Jutus inleddes snart ett (hemligt, förstås) förhållande. Än idag är de två ett par och jag kan fortfarande tycka att det är intressant att sitta och se på när de har intimt umgänge med varandra.

Så år 2230 vann jag valet och blev länsherre i Fyr-land. Jag var väl förberedd och vidtog genast följande åtgärder: Jag anställde Jutus som överbefälhavare. Jag återgäldade min skuld till Vagel genom att tala gott om honom inför Stora rådet i Arkhon. Strax därefter utnämndes han till överstepräst.

Jag friade till Emanda af Klint, en respektabel adelsdam i Fyr-land. Naturligtvis hyste jag inga som helst varma känslor för henne men ansåg att giftermålet skulle stärka min ställning. Att Emanda avböjde frieriet såg jag som en skymf. Jag har sedan dess törstat efter hämnd men avhållit mig eftersom jag förstår att jag skulle anses ha motiv för en sådan.

Slutligen sökte jag upp kvinnan som hjälpte mig undan Godog-dyrkarna i min ungdom, men fann att hon var död. I hennes ställe hittade jag Sorta Extatsa, en flicka i 15års-åldern som tydligen hade uppfostrats av Sirtra. Jag blev besviken och gjorde mig redo att ge mig av igen då Sorta hann ifatt mig och sade: "Tag mig med. Styvmor berättade om er, hon sade att jag skulle följa med er. Hon lärde mig allt hon kunde".

Så jag tog med mig flickan, mycket entusiastisk vid tanken på att hon en dag skulle utveckla samma sällsynta krafter som sin styvmor. Vilken mäktig tjänare hon skulle bli! I Fyrland lät jag kungöra att hon var min fosterdotter.

Jag kände igen mig själv i Sortas

totala känslökyla. Jag var mycket noggrann med hennes uppfostran: Gav henne de rätta böckerna att läsa, gjorde allt som låg i min makt för att få hennes krafter att blossa upp. Jag har aldrig i klartext talat om för Sorta vad jag förväntar mig av henne. Hon är nu en vuxen kvinna, hennes kraft har ännu inte vaknat, men hon utför en del spionage-tjänster åt mig. Jag har ännu inte tappat hoppet om henne men jag har börjat tvivla.

Som nybliven länsherre sökte jag också upp Fabassmorack. Jag hade aldrig mött mannen ifråga men fascinerades av vad jag hört om honom: Det sades att han, en vis och beläst man, hade jobbat som bödel. Jag erbjöd Fabassmorack en mindre betydelsefull tjänst vid mitt hov för att kunna studera honom. När en viss tid gått och jag började känna mig säker på hans trohet, beslutade jag mig för att låta honom genomgå ett test.

Ett rövband hade blivit infångat och dömt till landsförvisning. I väntan på att straffet skulle verkställas satt de fängslade i hälorerna på min länsherre-borg. Jag gav fängelsevakterna ledigt för kvällen och tog med mig Fabassmorack dit, varpå jag gav honom order att döda dem alla. Han utförde ordern. Jag betraktade hans ansikte hela tiden. Han rörde inte en min.

Efter att så framgångsrikt ha genomgått mitt test erbjöd jag honom tjänsten som min privata rådgivare. Fabassmorack intresserar mig genom sin totala ligkiltighet inför att döda. Jag är mån om att han ska göra ett gott jobb och behandlar honom därför väl. Det händer fortfarande ibland att jag låter honom utföra hemliga nattliga avrättningar.

Under min tid som länsherre har jag genom många mellanhänder och med hjälp av lönnmördare låtit rensa upp bland min forna umgängeskrets. Detta gör jag därför att jag tydligt inser vilken katastrof det skulle innebära för mig om mina ungdomsaktiviteter kom till allmän kännedom. Förresten - det är lögn att påstå att allt som har med ockultism, underliga experiment och orgier att göra, endast tillhör min

ungdom. Jutus, Vagel, Sorta och Fabassmorack deltar mer än gärna i diverse suspekta aktiviteter.

Men jag har åldrats. J visshet om att jag har genomskådat världens och själens torftighet, har jag försjunkit i lugn cynism och nihilism. Döden är det enda mysteriet nu.

När jag fick uppdraget att resa till Tromme insåg jag genast vikten av att lyckas. Om Tromme-affären*6 utfaller till Arkhatyns fördel kommer min position som länsherre att vara mycket stabil. Jag tog med mig mitt närmsta hov: Jutus Tesserman (överbefälhavare och spionchef), Vagel af Pitte (överstepräst), Sorta Extatsa (fosterdotter, kuttersmycke och värdefull insamlerska av information från manliga beundrare), Fabassmorack (rådgivare) samt ytterligare 20-30 arkhatyn-ska medborgare.

På "Trommes lott" kommer jag och mitt hov att göra vårt yttersta för att upprätthålla ett trovärdigt dubbelspel. Utåt är jag mild, klok, nästan faderlig. Jag kommer att hålla en klar distans mellan mig och folket, utan att vara onödigt sträng eller dömande. Tillsammans med mitt hov försjunker jag till mitt rätta, perverterade jag. Vi kommer att syssla med en del sjuka orgier, experiment och andra brottsliga aktiviteter under livet, allt i största hemlighet förstås. Vår politik skall utåt sett (inte minst i vårt eget folks ögon) vara mycket diplomatisk, präglad av vår starka tro och förkärlek för välformulerade utläggningar.

Men under ytan arbetar de verkliga krafterna: Spionage, lögner, ryktesspridning, intrigerande, lönnmord...

Nemus Brix är en utomordentligt sofistikerad, intelligent och farlig person. Det finns ingen som jag hyser så varma känslor för att jag skulle tveka att eliminera honom, om det blev nödvändigt.

Jnte heller Jlihr Domoc är något som binder mig. Jag anser att jag genom mitt eget leverne har bevisat att man kan leva tvärtemot Gudinnans alla bud utan att skadas. Jag följer min egen väg, vad nu denna bär mot? Jag är (eller anser mig åtminstone

vara) helt desillusionerad, ensam och självständig.

Mina närmsta bekanta har det gemensamma att de alla är själsliga missfoster och att de och jag har hållhakar på varandra, dvs vi känner alla till varandras hemligheter, hemligheter som absolut inte får komma ut.

Med vänlig hälsning
Staffan Rislund

Foto: Annika Stadell, Jenny Alge

NOTER:

*1 Arkhon är Arkhatyns huvudstad.

*2 Vid tidpunkten för Trommes Lott hade de gamla hederliga trollkarlarna och deras kunskaper varit försvunna sedan länge.

*3 Ilihr Domoc-anhängarna, dvs dyrkarna av gudinnan Ar-Newalih utgjorde den största religiösa majoriteten under Trommes Lott.

*4 En av Arkhatyns största städer.

*5 Rikets styrande instans.

*6 Liven kretsade kring Arkhatyns och tre andra länders ihärdiga försök att lösa en gränskonflikt där det lilla självständiga och ekonomiskt intressanta landet Laegheim med sin by Tromme var den gemensamma blickpunkten.

För varje person som anser sig vara en sann livare bör det vara naturligt att se live som en kreativ sysselsättning och sig själv som en fantasins konstnär. Levande rollspel är en kvantitativ konst baserad på flera andra konstformer, t ex teater, måleri / tecknande och litterärt skapande. Många livare är intresserade av någon eller flera av de ovannämnda beståndsdelarna. För att uppmuntra olika sorters konstnärligt arbete i samband med live, kommer Fëa Livia i detta nummer och framöver att intervjua flera olika tecknare, samt publicera deras bilder.

Veronika Almström

Först ut i denna artikelserie är Veronika Almström från Bromma utanför Stockholm. En livare med flera års erfarenhet från bland annat "Drottning Nins profetsia", "Trommes lott" och "Blå bergen".

Jag och Veronika träffades nyligen på ett café i centrala Stockholm för att se på hennes bilder och jag fick samtidigt tillfälle att ställa några frågor om bilderna och hennes intresse för live och tecknandet. Efter några klunkar kaffe frågar jag Veronika om hon alltid tecknat eller om det är ett intresse hon fått genom live? Hon svarar att hon alltid har tecknat och att hon som liten ritade prinsessor och gjorde kinesiska tecken. Lika länge har hon tecknat fantasymotiv, oftast

föreställande storbystade kvinnor med svärd i händerna. På min undran om varför hon för det mesta ritar kvinnor svarade hon att hon alltid har tyckt att det var svårare att rita "killar". Om hon gjorde det såg de mest ut som tjejer utan läppstift. Numera är det inget problem och hon har därför börjat variera motiven. Detta kan, menar Veronika, vara ett resultat av livandet.

Ett annat led i utvecklingen för Veronika var att gå en ettårig kurs på konstskolan i Stockholm. Där fick hon pröva på flera nya tekniker, bland annat olje- och temperamåleri. Hon att tyckte det var givande, men anledningen till att hon började studera konst var att hon inte ville fortsätta med teoretiska studier direkt efter gymnasiet. Efter det året sökte hon till konstfack och RMI Bergs reklamskola. Nu pluggar hon litteraturhistoria på Stockholms universitet samtidigt som hon går det andra året på Kalle Flygare

teaterskola. Jag frågar om hon tänker fortsätta söka till olika konstskolor och får svaret att hon just nu har lagt planerna på hyllan.

Hon berättar vidare att hon har tecknat till live "Drottning Nins profetsia", som arrangerades av Nockes Ting. Hon har även försökt att få med en serie i tidningen Svenska serier.

Jag frågar Veronika om hon har någon förebild och inspirationskälla inom fantasykonsten? Utan att tveka svarar hon att Simon Bisley är den absolut bäste tecknaren i världen, och att albumtrilogin Slaine (skriven av Pat Mills och illustrerad av Bisley) är den bästa serien hon någonsin har läst. Hon tycker även om tecknaren till albumet "Sirens Sång", fransmannen Francois Bourgeon och säger att hon försöker imitera Bourgeons stil, men inte Bisleys. Därför att, förklarar hon, han är så bra att det skulle vara omöjligt för henne att teckna som honom.

Något som jag undrar är om man som tecknare blir inspirerad av att vara med på live? Veronika tycker att hon visst kan få inspiration och idéer.

I anslutning till Staffan Rislunds artikel (sid5) frågar jag Veronika vad hon som tecknare tycker att bilden har för roll inför en live, vad den kan tillföra ett livebrev. Hon menar att bilder, och speciellt bra bilder, kan ha en mycket stor betydelse genom att fungera som en slags idéspruta och intresseskapare. Samtidigt kan dåliga bilder eller inga bilder alls få en att tappa lusten. Hon poängterar att texten i det här fallet är minst lika viktig. De bilder som är med i den här artikeln är mycket typiska för Veronika. Hon kommenterar att de flesta av hennes bilder är gjorda i tusch med eller utan laving och i vissa fall också i akvarell. Hon säger att hon har en förkärlek till rena, enkla och stiliserade bilder. Hon menar att bilder med rörelse/handling inte passar henne, utan att de då lätt kan bli grötiga.

Veronika Almströms bilder kommer troligtvis att dyka upp flera gånger i Fëa Livia.

□

Samir Belarbi

PRENUMERERA!

Vill Du vara med i det kontaktnät som Fëa Livia skapar mellan alla livare och försäkra Dig om att Fëa Livia dimper ner i din brevlåda i fortsättningen? Då skall Du prenumerera. Det kostar 100 kr för 4 nummer. Fëa Livia skall komma ut med 3-4 nummer per år. Du kan också köpa lösnummer för 30 kr styck. Betala in på pg 639 95 16-1 (senast den 1 Juni så får Du nummer två) och skriv fullständigt namn och adress.

Skriv!!

Denna sida brukar i tidningar innehålla information om innehållet i nästkommande nummer. Men vad nästa nummer innehåller avgör delvis ni, kära läsare.

Vi vill att Fëa Livia skall vara ett kontaktorgan mellan alla hundratals livare där man kan nå ut till alla likasinnade. Så därför, öppna ditt hjärta, doppa fjädern och skriv! Vi vill höra vad du har att säga om allt inom live.

I nästa nummer är det premiär för Murbräckan, debattsidan där brödkavlar och rosor skall flyga. Skriv och tyck till, allt från korta kommentarer till långa utlägg, vad som helst men framför allt skriv och berätta vad du tycket och tänker.

Innan nästa nummer har kommit ut har flera liver varit och Murbräckan bör lätt kunna fyllas. Vad var bra och vad var dåligt? Hur kan det dåliga göras bättre, osv. Skriv och tyck. Kritisera gärna Fëa Livia. Du får skriva artiklar också, eller krönikor (och delta i essä-tävlingen). Artiklar kan handla om vad som helst. Dela med dig av din live-erfarenhet och din kunskap.

Presstopp är den femtonde maj. Anonyma inlägg trycks ej.

red.